Păzitorul Adevărului

NEVOIA NOASTRĂ DE REFORMĂ ASTĂZI

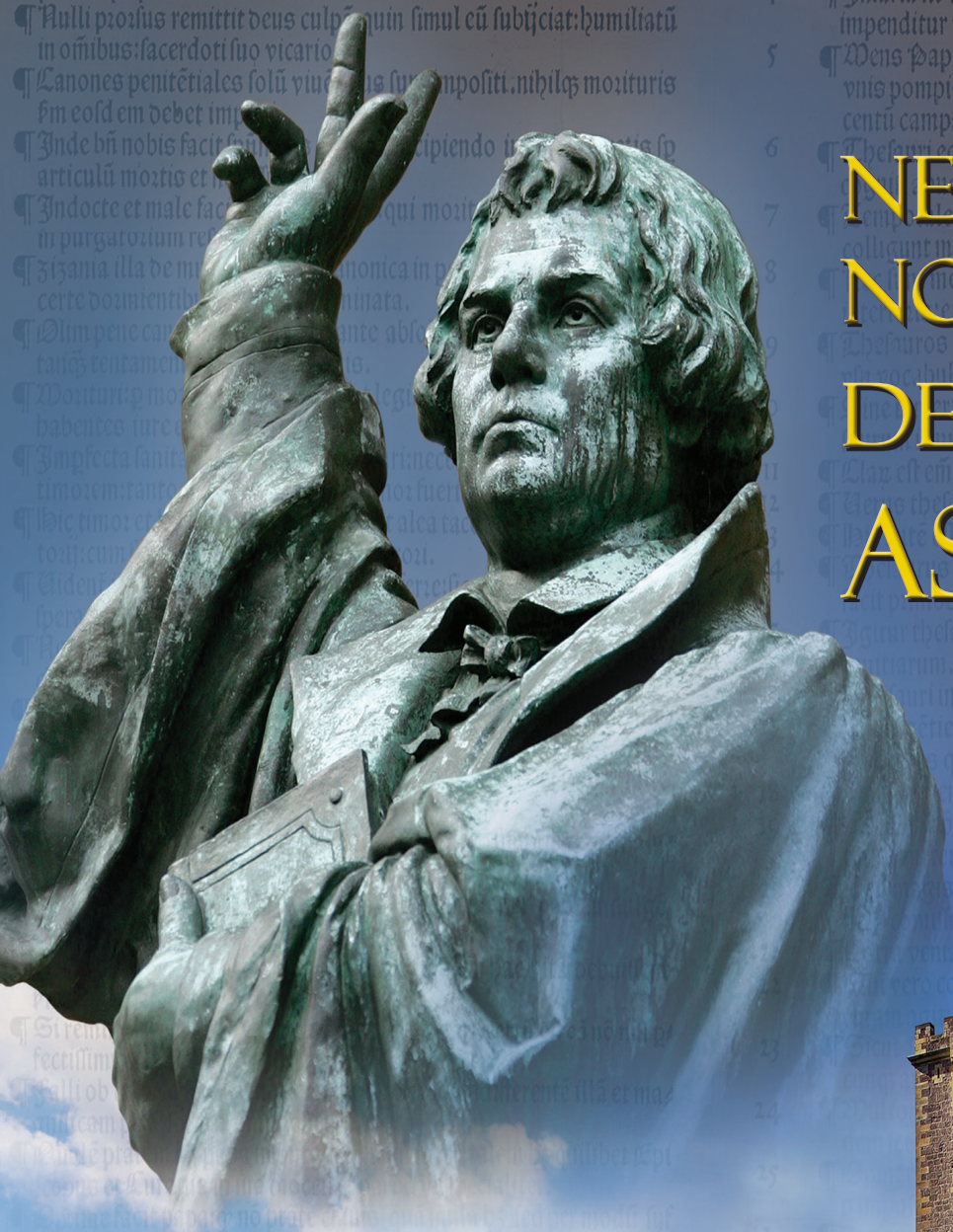

Săptămâna de rugăciune, 1-10 decembrie 2017

Păzitorul Adevărului

Ediție specială - Săptămâna de rugăciune
1 - 10 decembrie 2017

ÎN ACEST NUMĂR:

Editorial
Ieri, azi și în veci 3

Vineri, 1 decembrie 2017
Nevoia noastră de reformă astăzi 4

Sabat, 2 decembrie 2017
Vocea de la Wittenberg 8

Duminică, 3 decembrie 2017
Doar prin har – Sola Gratia 12

Miercuri, 6 decembrie 2017
Doar prin credință – Sola Fide 16

Vineri, 8 decembrie 2017
Doar prin Scriptură – Sola Scriptura 20

Sabat, 9 decembrie 2017
Doar prin Hristos – Solus Christus 24

Duminică, 10 decembrie 2017
Toată slava doar lui Dumnezeu – Solo Deo Gloria 28

Poezie
Biblia 32

500 de ani de reformă

Un alt an este aproape de încheiere – și cu siguranță fiecare din noi poate să declare cu încredere: "Până aici Domnul ne-a ajutat" (1 Samuel 7:12).

De ce a găsit Dumnezeu cu cale să ne mai cruțe un an? „În El avem viața, mișcarea și ființa; ... pentru că suntem descendenții Săi" (Fapte 17:28 engl. KJV). Într-adevăr ne aflăm încă aici, pe pământul celor vii, dintr-un anumit motiv – ne este desemnată o sarcină importantă. Fiindu-ne încredințată solia reformei, lucrarea noastră este să cooperăm cu Creatorul nostru pe măsură ce El caută să ne remodeleze, să ne transforme și să restaureze caracterele noastre imperfecte ca să reflecte chipul Său desăvârșit. Speranța noastră se găsește în Isus Hristos, Mântuitorul lumii, singura sursă măreață de har abundent și atotputernic.

Când ne adunăm împreună pentru închinare și pentru studiul acestor lecturi din Săptămâna de Rugăciune, fiecare dintre noi să se roage pentru o experiență proaspătă a convertirii. În timp ce multe din informațiile de aici sunt istorice, principiile prezentate sunt totuși vitale și extrem de importante pentru viața noastră spirituală astăzi.

Să luăm în considerare cu rugăciune modul în care marea reformă trebuie să se aplice fiecăruia dintre noi, împărtășind de asemenea scrierile cu alții care poate sunt izolați sau care sunt obligați să rămână în casă și să păstrăm în minte următoarele date:

Rugăciune cu post: Sabat, 9 decembrie

Dar pentru misiuni: Duminică, 10 decembrie

Fie ca Domnul să ofere fiecărui cititor binecuvântările spirituale bogate atât de necesare – și fie ca principiile reformatoare puse în acțiune prin puterea lui Dumnezeu să grăbească apogeul credinței și nădejdii noastre în revenirea în curând a Mântuitorului nostru milostiv, Isus Hristos!

Editura Pazitorul Adevarului
Str. Morii, nr. 27 505200, Făgăraș - Jud. Brașov
Tel. 0268 213714 Fax 0268 214111
E-mail: info@farulsperantei.ro
www.farulsperantei.ro
Editor D. P. Silva
Asistent editor B. Monrose
Layout și design H. Melnychuk
Imagini Adobe Stock, Sermon View
ISSN: 1584-269x

„Timpurile în care trăim pretind acţiuni reformatoare."
(*Mărturii*, vol. 4, pg. 488 engl.)

Revista „Păzitorul Adevărului" este o publicație trimestrială editată de Asociația Religioasă a Adventiștilor de Ziua a Șaptea - Mișcarea de Reformă, care prezintă articole pe teme de doctrină biblică, cu scopul de a îmbogăți viața spirituală a acelora care caută să cunoască mai mult despre Dumnezeu.
E-mail: info@azsmr.ro
www.azsmr.ro

Pe coperta de față: Statuia lui Martin Luther din Hannover, Germania; Castelul Wartburg, unde Martin Luther a tradus Noul Testament în limba germană, în timpul exilului său; 1517 Nuremberg tipărirea celor Nouăzeci și cinci de Teze pe un afiș, aflat acum în Librăria de Stat din Berlin (pe fundal).

IERI, ASTĂZI ȘI ÎNTOTDEAUNA

Reforma protestantă din secolul 16 a fost o mișcare de inspirație divină pentru restaurarea principiilor Evangheliei prezentate în Vechiul și Noul Testament. Unele principii biblice de bază subliniate de reformatori sunt:

Sola Gratia – Conform mesajului lui Pavel către creștinii efeseni, noi suntem mântuiți doar prin har (Efeseni 2:8,9). „Există mii astăzi care au nevoie să învețe același adevăr care a fost prezentat lui Nicodim prin șarpele înălțat. Ei se bizuie pe ascultarea lor de legea lui Dumnezeu pentru a-i recomanda favorii Sale. Atunci când sunt îndemnați să privească la Isus și să creadă că El îi mântuiește doar prin harul Său, ei exclamă: 'Cum se poate aceasta?'"[1]

Sola Fide – În Romani 3:28, Cuvântul lui Dumnezeu clarifică faptul că păcătoșii pocăiți pot fi îndreptățiți doar prin credință: „ 'De aceea noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii.' Îndreptățirea prin credință este așezată dincolo de controverse. Și toată această controversă se sfârșește, odată ce problema este stabilită cum că meritele omului căzut, în faptele sale bune, nu pot niciodată să îi asigure viața veșnică."[2]

Sola Scriptura – În conflictul Său cu Satan, Hristos a folosit doar Scripturile. „Stă scris" era arma Sa puternică. Tot astfel, referindu-se la apariția marii mișcări advente, Ellen White mărturisește: „Noi ... am luat poziția că Biblia și numai Biblia, trebuie să fie ghidul nostru și niciodată nu trebuie să ne depărtăm de această poziție."[3]

„Dumnezeu va avea un popor pe Pământ care să păstreze Biblia și numai Biblia, ca standard pentru toate doctrinele și bază a tuturor reformelor. Opiniile oamenilor învățați, deducțiile științei, crezul sau deciziile consiliilor eclesiastice, la fel de numeroase și discordante ca și bisericile pe care le reprezintă, vocea majorității – nici una dintre acestea, nici toate la un loc nu ar trebui privite ca dovadă pentru sau împotriva vreunui punct religios de credință. Înainte de a accepta orice doctrină sau precept, ar trebui să cerem un clar „Așa zice Domnul" în sprijinul său."[4]

Solul Christus – „Căci este un singur Dumnezeu și un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni, omul Isus Hristos." (1 Timotei 2:5). „Hristos este Răscumpărătorul vostru; El nu va profita de mărturisirile voastre de umilință. Dacă aveți vreun păcat cu caracter privat, mărturisiți-l lui Hristos, Cel care este singurul mijlocitor între Dumnezeu și om."[5]

Solo Deo Gloria – „Deci fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu" (1 Corinteni 10:31). „Lăsați lumina voastră să lumineze înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri." (Matei 5:16).

„Toate lucrurile sunt de dragul vostru," spune [Pavel] 'pentru ca harul abundent să poată prin mulțumirile multora să contribuie la slava lui Dumnezeu.' Nu pentru înălțare de sine predicau apostolii Evanghelia."[6] Întregul plan de mântuire are scopul final de a restaura omenirea la starea ei inițială dinainte de păcat și pentru onoarea și slava lui Dumnezeu.

În armonie cu marile principii ale Reformei, în Evrei capitolul 11 aflăm că toți cei considerați eroi după criteriile lui Dumnezeu, au fost mântuiți prin har și îndreptățiți prin credință, de exemplu: "Prin credință Abel a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain, prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit" (versetul 4). „Prin credință Noe, când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri care încă nu se vedeau și plin de o teamă sfântă, a făcut un chivot ca să-și scape casa; prin ea, el a osândit lumea și a ajuns moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință" (versetul 7).

Cu aproape 600 de ani înainte de Hristos, Habacuc a scris: "Iată, i s-a îngâmfat sufletul, nu este fără prihană în el, dar cel neprihănit va trăi prin credința lui" (capitolul 2:4). Și Pavel repetă aceasta în Romani 1:17.

Martin Luther a studiat în mod serios în special scrisorile lui Pavel către Romani și Galateni pentru a înțelege subiectul măreț al mântuirii prin har și al îndreptățirii prin credință.

Mai târziu, la Conferința Generală ținută în Minneapolis, 1888, această "solie foarte prețioasă" a fost adusă poporului lui Dumnezeu pentru a-i pregăti pentru adevărata evanghelizare a lumii. Ellen White a scris: „Unii mi-au scris, întrebându-mă dacă solia îndreptățirii prin credință este solia celui de-al treilea înger și eu le-am răspuns: 'Este solia celui de-al treilea înger cu adevărat'."[7]

În timpul acestei săptămâni speciale de rugăciune, poporul lui Dumnezeu din toată lumea va studia aceste subiecte atât de esențiale pentru mântuirea noastră proprie și pentru scopul împlinirii misiunii Evangheliei.

"Aceasta este solia despre care Dumnezeu a poruncit să fie dată lumii. Este solia celui de-al treilea înger, care trebuie să fie proclamată cu voce tare și însoțită de revărsarea Duhului Său într-o măsură bogată."[8]

Fie ca Domnul să ne ajute să luăm la inimă aceste adevăruri minunate!

Referințe

[1] Hristos Lumina Lumii, p. 175 (cap.17, *Nicodim). / [2] Credința și faptele,* p. 20 (cap.1, *Ellen White clarifică subiectele). / [3] Sfaturi pentru Scriitori și Editori,* p. 145 engl. / *[4] Marea luptă,* p. 595 (cap.37, *Scripturile-o apărare sigură). / [5] Credința prin care trăiesc,* p. 205 (cap. *Adevăratul mijlocitor). / [6] Istoria faptelor apostolilor,* p. 332 (cap.31, *Solia primită). / [7] The Review and Herald,* 1 aprilie 1890. / *[8] Mărturii pentru predicatori,* p. 91 (cap.2, *Avertismente credincioase, serioase).*

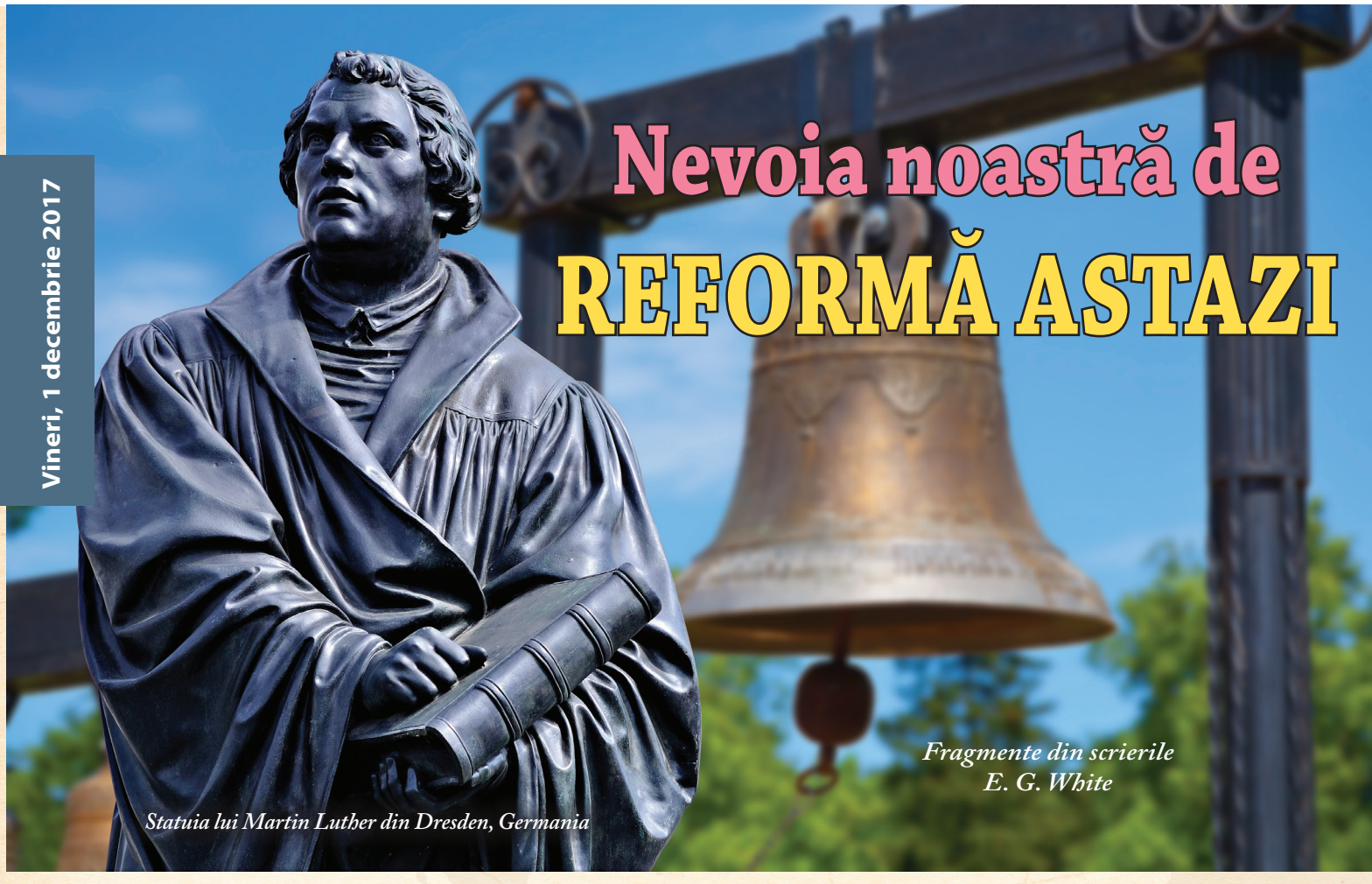

Nevoia noastră de REFORMĂ ASTAZI

Fragmente din scrierile E. G. White

Statuia lui Martin Luther din Dresden, Germania

Rezistând ispitei de a dilua adevărul

Este mai ușor să distrugi decât să construiești. Este mult mai ușor să pui piedici [să frânezi] roților reformei decât să tragi carul în sus pe panta abruptă.[1]

În zilele lui Martin Luther, erau unii care au venit la el și i-au spus: „Nu vrem Biblia ta, vrem Spiritul." Martin Luther le-a spus: „Vă voi da cu spiritul vostru peste față [nas]." Oricât de mari sunt pretențiile lor, ei nu sunt copii ai lui Dumnezeu.[2]

În veacurile timpurii, cei neprihăniți simțeau că era imposibil să se asocieze cu Roma și, deși opoziția lor față de acest sistem de greșeli a fost menținută cu riscul averii și vieții, totuși au avut curajul să se păstreze separați și au luptat cu hotărâre pentru adevăr. Adevărul biblic le era mai drag decât bogăția, onoarea sau chiar viața însăși. Ei nu puteau suporta să vadă adevărul îngropat sub un morman de superstiții și sofisme mincinoase. Ei au luat cuvântul lui Dumnezeu în mâinile lor și au ridicat standardele adevărului înaintea poporului, declarând cu îndrăzneală ceea ce Dumnezeu le-a descoperit printr-o cercetare sârguincioasă a Bibliei. Ei au murit de cele mai crude morți pentru devotamentul lor față de Dumnezeu, dar prin sângele lor au câștigat pentru noi libertățile și privilegiile la care mulți care pretind a fi Protestanți renunță în fața puterii răului. . . .

Vocea lui Luther, care a răsunat în munți și văi, care a zguduit Europa ca un cutremur, a somat o armată de apostoli nobili ai lui Isus și adevărul pe care ei îl susțineau nu a putut să fie adus la tăcere de eșafod, de tortură, de închisoare, de moarte; și vocile armatei nobile încă ne spun că puterea Romană reprezintă apostazia profețită a ultimelor zile, taina fărădelegii pe care Pavel a văzut-o începând să lucreze chiar din zilele sale. . . . Protestanții pierd semnul distinctiv care face diferența între ei și lume și ei au micșorat distanța dintre ei și puterea Romană. Ei și-au întors urechile de la auzirea adevărului; ei nu au fost doritori să accepte lumina pe care Dumnezeu a revărsat-o pe calea lor și de aceea au umblat în întuneric. Ei au vorbit cu dispreț despre ideea că va fi o reînviere a persecuției crude din trecut din partea Romaniștilor și acei care li se asociază. . .

Catolicismul este religia naturii umane și o mulțime de oameni iubesc doctrina care le permite să comită păcatul și totuși îi eliberează de consecințele sale. Oamenii trebuie să aibă o formă de religie și această religie, formată prin plăsmuire omenească și totuși pretinzând a fi de autoritate divină, se potrivește minții firești.

Oamenii care se cred ei înșiși înțelepți și inteligenți întorc spatele cu mândrie standardului neprihănirii, cele zece porunci, și nu se gândesc că este în armonie cu demnitatea lor să întrebe care sunt căile lui Dumnezeu. De aceea ei umblă pe cărări false, pe căi interzise, devin încrezători în ei înșiși, plini de sine, după modelul Papei și nu după modelul lui Isus Hristos. . .

În timp ce a fost demonstrat că o zi de mare întuneric intelectual era favorabilă Romanismului, se va demonstra, de asemenea, că și o zi de mare lumină intelectuală este favorabilă puterii sale; pentru că mințile

oamenilor sunt concentrate asupra propriei lor superiorități și nu le place să Îl păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor. Roma pretinde infailibilitate și Protestanții urmează același curs. Ei nu doresc să caute adevărul și să meargă înainte de la o lumină la o lumină și mai mare. Ei se înconjoară de prejudecăți și par dispuși să fie înșelați și să înșele pe alții.

Dar deși atitudinea bisericilor este descurajatoare, totuși nu trebuie să ne descurajăm; pentru că Dumnezeu are un popor care va își păstra credincioșia față de adevărul Său, care va face Biblia și numai Biblia, regula credinței și doctrinei lor, care va înălța standardul și va ține sus steagul pe care este inscripționat, „Poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus" (Apocalipsa 14:12). Ei vor aprecia Evanghelia pură și vor face din Biblie temelia credinței și doctrinei lor.

Pentru un timp ca acesta, când oamenii dau deoparte legea Domnului oștirilor, se aplică rugăciunea lui David - "Este vremea ca Tu, Doamne, să lucrezi, căci ei desființează Legea Ta" (Psalmi 119:126). Am ajuns într-un timp când disprețul aproape universal va fi aruncat asupra legii lui Dumnezeu și poporul păzitor al poruncilor lui Dumnezeu va fi puternic încercat; dar își vor pierde ei respectul pentru legea lui Iehova deoarece alții nu remarcă și nu înțeleg pretențiile ei obligatorii? Poporul păzitor al poruncilor lui Dumnezeu, asemenea lui David, să aibă reverență față de legea lui Dumnezeu proporţional cu măsura în care oamenii o înlătură și aruncă asupra ei lipsă de respect și dispreț.[3]

Acea voce de acum 500 de ani

Luther a refuzat să schimbe jugul lui Hristos pentru jugul papalității. Aceasta a fost singura ofensă adusă de el; dar a fost suficientă ca să îi pună viața în pericol. Atenția întregului imperiu a fost îndreptată asupra acestui singur om și toate amenințările și rugămințile lor au eșuat în a-i clinti credința în Dumnezeu și cuvântul Său. Luther nu și-a menținut statornicia fără ajutor. Cineva mai mare decât Luther era cu el, controlând mintea sa, sfințindu-i judecată și transmițându-i înțelepciune în fiecare oră de primejdie.

Dacă reformatorul al fi cedat într-un singur punct, Satan și oștile sale ar fi câștigat biruința. Dar fermitatea neclintită a lui Luther sub mâna de fier a papei a fost mijlocul de emancipare a bisericii și începutul unei ere noi și mai bune. Influența acestui singur om, care a îndrăznit să gândească și să acționeze pentru el însuși în problemele religioase, urma să influențeze biserica și lumea nu doar din timpul său, ci din toate generațiile viitoare. Statornicia și credincioșia lui vor întări pe toți cei care urmează să treacă printr-o experiență asemănătoare, până la încheierea timpului. Aceasta a fost lucrarea lui Dumnezeu. Apărarea lui Luther în fața Dietei din Worms a fost una dintre cele mai mari scene înregistrate în istorie. Puterea și maiestatea lui Dumnezeu se mențin deasupra sfatului oamenilor, deasupra puterii mari a lui Satan.[4]

Unde ne aflăm noi acum?

Modul de lucru al lui Satan împotriva lui Dumnezeu și a Cuvântului Său nu s-a schimbat; el se opune la fel de mult ca Scripturile să fie făcute ghidul vieții, cum făcea în secolul al șaisprezecilea. În timpul nostru există o îndepărtare considerabilă de la doctrinele și preceptele lor și este nevoie de o întoarcere la marile principii protestante – Biblia și numai Biblia, ca regulă a credinței și datoriei. Satan lucrează încă, prin orice mijloc pe care îl poate controla, pentru a distruge libertatea religioasă. Puterea antihristică pe care au respins-o protestanții din Speyer caută acum, cu o vigoare reînnoită să își restaureze supremația pierdută. Aceeași strictă respectare a cuvântului lui Dumnezeu manifestată în acea criză a Reformei reprezintă singura speranță pentru reforma de astăzi.[5]

Masele de oameni își întorc urechile de la auzirea adevărului și se întorc către născociri. Apostolul Pavel declară, privind spre ultimele zile: „Va veni vremea când ei nu vor suporta doctrina sănătoasă" (2 Timotei 4:3). Acel timp a venit pe deplin. Mulțimile nu doresc adevărul Bibliei, deoarece el interferează cu dorințele inimii lor păcătoase, iubitoare de lume; și Satan le furnizează înșelăciunile pe care ei le iubesc.

Dar Dumnezeu va avea un popor pe Pământ, care va păstra Biblia și numai Biblia ca standard al tuturor doctrinelor și bază a tuturor reformelor. Părerile oamenilor învățați, deducțiile științei, crezurile sau deciziile consiliilor eclesiastice, la fel de numeroase și discordante ca bisericile pe care le reprezintă, vocea majorității – nici una dintre acestea, nici toate laolaltă nu trebuie să fie considerate ca dovadă pentru sau împotriva vreunui punct de credință religioasă. Înainte de a accepta vreo doctrină sau vreun precept, ar trebui să cerem un clar „Așa zice Domnul" în sprijinul său.

Satan caută în mod constant să atragă atenția spre om în locul lui Dumnezeu. El îi conduce pe oameni să privească la episcopi, pastori, profesori în teologie, ca ghid al lor, în loc să cerceteze Scripturile pentru a învăța pentru ei înșiși datoria lor. Apoi, controlând mințile acestor lideri, el poate influența mulțimile, după voința sa.[6]

Testul doctrinei

Profetul declară un adevăr prin care putem testa orice doctrină. El spune: "La Lege și la mărturie; dacă nu vor vorbi în conformitate cu acest cuvânt, aceasta este pentru că nu au nicio lumină în ei" (Isaia 8:20 engl. KJV). Deși erorile abundă în lume, nu există niciun motiv pentru care oamenii să fie nevoiți să rămână în înșelăciune. Adevărul este clar și atunci când este pus în contrast cu rătăcirea, caracterul său poate fi distins. Toți supușii harului lui Dumnezeu pot înțelege ce se cere de la ei. Prin credință putem să ne conformăm viețile standardului de neprihănire, deoarece putem să ne însușim neprihănirea lui Hristos.[7]

Toate articolele despre credință, toate doctrinele și crezurile, oricât de sacre ar fi fost considerate,

trebuie respinse, dacă ele contrazic afirmațiile clare ale cuvântului lui Dumnezeu. Dacă Biblia susține doctrina pe care am susținut-o în trecut, suntem îndreptățiți să o păstrăm; deoarece cuvântul lui Dumnezeu ne oferă o bază pentru credința noastră.

Profețiile sfinte ar trebui studiate cu inimi umile și rugăciune serioasă, pentru ca să putem face ca adevărul pe care îl înțelegem în mod clar să fie exprimat în viața noastră practică de zi cu zi. Astfel va fi evident că ne conformăm viața învățăturilor cuvântului lui Dumnezeu. Isus ne prezintă două clase care au fost binecuvântate cu înțelegerea adevărului divin. O clasă nu doar că aude cuvintele Sale, ci le și împlinește, și o altă clasă le aude, dar nu le împlinește. . . .

Acei care înțeleg dovezile adevărului și totuși refuză să umble în lumina sa, deoarece realizează că făcând așa vor fi obligați să facă anumite sacrificii în opinii, în afaceri sau orice alte avantaje temporare, care lasă deoparte convingerile lor și resping un clar „Așa zice Domnul," și se întorc de la adevăr la fabule, folosind greșit Scripturile într-un așa fel încât să facă să pară că susțin erorile lor – aceste persoane cad sub blestemul pronunțat asupra cetăților Horazin și Betsaida. În zilele lui Hristos această clasă a fost cea sancționată de cuvintele Sale când Isus a zis: "Vai de tine, Horazine! Vai de tine, Betsaido! Căci dacă ar fi fost făcute în Tir și Sidon minunile care au fost făcute în voi, de mult s-ar fi pocăit cu sac și cenușă. De aceea vă spun că în ziua judecății va fi mai ușor pentru Tir și Sidon decât pentru voi. Și tu, Capernaume, care ești înălțat până la cer, vei fi coborât până la Locuința morților; căci dacă ar fi fost făcute în Sodoma minunile care au fost făcute în tine, ea ar fi rămas în picioare până în ziua de astăzi. De aceea vă spun că, în ziua judecății va fi mai ușor pentru ținutul Sodomei decât pentru tine." (Matei 11:21-24 engl.KJV).[8]

Experiența să fie testată prin Cuvânt

Există mulți care pretind că au fost sfințiți de Dumnezeu și totuși când marele standard al neprihănirii este prezentat înaintea lor, ei devin extrem de emoționați și manifestă un spirit care dovedește că ei nu știu nimic despre ce înseamnă să fii sfințit. Ei nu au gândul lui Hristos; pentru că acei care sunt cu adevărat sfințiți vor avea reverență și vor asculta de cuvântul lui Dumnezeu imediat ce el este deschis înaintea lor și vor exprima o dorință puternică de a cunoaște ceea ce este adevărat cu privire la fiecare punct de doctrină. Un sentiment de exaltare nu este o dovadă a sfințirii. Afirmația, „Sunt mântuit, sunt mântuit," nu dovedește că sufletul este mântuit sau sfințit. Multora care sunt foarte entuziasmați li se spune că sunt sfințiți, când ei nu au nicio idee inteligentă cu privire la ceea ce înseamnă acest termen; pentru că ei nu cunosc Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu. Ei se măgulesc pe ei înșiși că sunt în conformitate cu voința lui Dumnezeu, deoarece se simt bucuroși; dar când sunt puși la probă, când cuvântul lui Dumnezeu este adus în legătură cu experiența lor, ei își închid urechile ca să nu audă adevărul, spunând, „Sunt sfințit," și aceasta pune capăt discuției. Ei nu vor avea nimic de-a face cu cercetarea Scripturilor ca să cunoască ce este adevărul și vor dovedi că sunt teribil de auto-înșelați. Sfințirea înseamnă cu foarte mult mai mult decât un pu-

Martin Luther,
Disputa de la Leipzig, 1519

seu al sentimentelor. Entuziasmul nu este sfințire. Conformarea deplină cu voința Tatălui nostru care este în ceruri este singura sfințire și voința lui Dumnezeu este exprimată în legea Sa sfântă. Păzirea tuturor poruncilor lui Dumnezeu este sfințire. A da dovadă că sunteți copii ascultători față de cuvântul lui Dumnezeu, aceasta este sfințire. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie călăuza noastră, nu opiniile și ideile oamenilor. Acei care vor să fie cu adevărat sfințiți să cerceteze cuvântul lui Dumnezeu cu răbdare, cu rugăciune și cu o pocăință umilă a sufletului. Să își aducă aminte ce S-a rugat Isus. „Sfințește-i prin adevărul Tău: cuvântul Tău este adevărul" (Ioan 17:17).

Creștinismul este pur și simplu trăirea prin fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Trebuie să credem în Hristos și să trăim prin El, Cel care este Calea, Adevărul și Viața. Avem credință în Dumnezeu când credem cuvântul Lui; ne încredem în Dumnezeu și Îl ascultăm când păzim poruncile Lui; și Îl iubim pe Dumnezeu când iubim legea Lui. Credința într-o minciună nu va pune pe niciunul dintre noi pe calea sfințirii. Dacă toți predicatorii din lume ne-ar spune că suntem în siguranță încălcând un singur precept din standardul sfânt al neprihănirii, aceasta nu ar micșora obligațiile noastre, nici nu ar face vina noastră mai mică, dacă respingem un clar „Să..." sau „Să nu ... ." Nu trebuie să credem că deoarece părinții noștri au procedat într-un anume fel și au murit fericiți, noi putem călca pe urmele lor și să fim acceptați făcând același serviciu și făcând aceleași fapte pe care le-au făcut ei. Noi avem mai multă lumină decât au avut ei în zilele lor; și dacă vrem să fim acceptați de Dumnezeu, trebuie să fim la fel de credincioși în ascultarea de lumină și în umblarea în ea, așa cum au fost ei în primirea și ascultarea de lumina pe care Dumnezeu le-a trimis-o. Trebuie să acceptăm și să folosim lumina care strălucește asupra căii noastre, la fel de credincioși după cum ei au acceptat și au folosit lumina care a căzut asupra căii lor în generația lor. Vom fi judecați după lumina care strălucește în templul sufletului în zilele noastre; și dacă urmăm lumina, vom fi bărbați și femei libere în Hristos Isus.[9]

O chemare la reformă

Vine o zi și nu este prea departe, când ne va fi cerută socoteală pentru ocaziile risipite, orele folosite greșit și privilegiile neglijate. Caracterul, rezultatul întregii noastre vieți trecute este înregistrat în cărțile din ceruri. Nu putem să schimbăm cifrele, nu putem să anulăm trecutul, nici să ștergem raportul binelui făcut sau al răului comis. Zi după zi faptele făcute în trup sunt înregistrate sus și la judecată cărțile vor descoperi calea noastră rea, dacă păcatele noastre nu sunt șterse prin sângele ispășirii, prin pocăință sinceră, prin reformă profundă.. Vom fi judecați, fiecare om după faptele pe care le-a făcut. Fiecare să se gândească la caracterul faptelor sale și să se pocăiască, și să fie transformat prin puterea lui Hristos.

În aceste timpuri primejdioase, când în lume este populară o formă de evlavie și o mărturisire a creștinismului este la modă, doar puțini vor discerne calea vie a lepădării de sine și a purtării crucii. „Vegheați și rugați-vă" este porunca Celui care a suferit ispita în locul nostru. Hristos cunoaște pericolul nostru, pentru că El S-a luptat cu vrăjmașul nostru puternic. El cunoaște că vrăjmașul nostru este pe urmele tuturor celor care se luptă pentru a face ceea ce este drept.. ..

Spălarea hainelor caracterului trebuie să continue zi după zi, ca în cele din urmă să putem fi găsiți fără pată sau zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci fără vină înaintea Celui cu care avem de-a face. Această lucrare de curățire a noastră înșine, după cum El este curat, trebuie întreprinsă individual. Trebuie să examinăm motivațiile noastre, acțiunile noastre, în lumina legii sfinte a lui Dumnezeu. Trebuie să ne întrebăm mereu, „Este aceasta calea Domnului?" . . . Îngerii lui Dumnezeu veghează să vadă dezvoltarea caracterelor noastre; ei cântăresc valoarea morală; și fie ca ziua mare a lui Dumnezeu să nu descopere faptul că am fost cântăriți în cumpănă și găsiți cu lipsă."[10]

Dacă biserica ce este acum supusă influenței propriei apostazii, nu se va pocăi și nu se va converti, ea va mânca rodul propriilor fapte, până când îi va fi scârbă de ea însăși. Când ea se va împotrivi răului și va alege binele, când va căuta pe Dumnezeu cu toată umilința și va atinge înalta ei chemare în Hristos, stând pe platforma adevărului veșnic și prin credință se va prinde de realizările pregătite pentru ea, atunci ea va fi vindecată. Ea vă apărea în simplitatea și puritatea dăruite ei de Dumnezeu, despărțită de amestecul lumesc, arătând că adevărul a făcut-o cu adevărat liberă. Atunci membrii ei vor fi într-adevăr aleșii lui Dumnezeu, reprezentanții Săi.

A sosit timpul să aibă loc o reformă temeinică. Atunci când această reformă va începe, spiritul rugăciunii va impulsiona pe fiecare credincios și va izgoni din biserică spiritul discordiei și al luptei. Acei care nu au trăit în părtășie creștină se vor apropia unul de altul. Un membru lucrând în direcția corectă va conduce pe alți membri să se unească împreună cu el pentru a face mijlocire pentru manifestarea Duhului Sfânt. Nu va mai fi confuzie, deoarece toate vor fi în armonie cu gândul Duhului. Barierele care au separat un credincios de altul vor fi dărâmate și slujitorii lui Dumnezeu vor vorbi același lucru. Domnul va coopera cu slujitorii Săi. Toți se vor ruga înțelegând rugăciunea pe care i-a învățat Isus pe slujitorii Săi: „Vie împărăția Ta. Facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe Pământ" (Matei 6:10).[11]

Referințe

[1] *The Signs of the Times,* 25 octombrie 1883. / [2] *Sermons and Talks,* vol. , p. 22. / [3] *The Signs of the Times,* 19 februarie 1894. / [4] Ibid., 20 septembrie 1883. / [5] *Marea luptă,* p. 204, 205 (cap.11, *Protestul prinților).* / [6] Ibid., p. 594, 595 (cap.37, *Scripturile, o apărare sigură).* / [7] *Credința și faptele,* p. 97 (cap.13, *Credința și faptele—mână în mână).* / [8] *The Review and Herald,* 25 martie 1902. / [9] Ibid. / [10] *The Signs of the Times,* 25 mai 1891. / [11] *Mărturii,* vol. 8, p. 250,251 (secțiunea 4, subcap. *O chemare la reformă).*

Vocea de la Wittenberg

Luther arde bula papală în piața din Wittenberg în anul 1520

de A. C. Sas

Adevărații martori ai lui Dumnezeu

„Voi sunteți martorii Mei, zice Domnul, voi și Robul Meu pe care L-am ales: ca să știți și să Mă credeți și să înțelegeți că Eu sunt: înainte de Mine n-a fost făcut niciun dumnezeu și după Mine nu va fi" (Isaia 43:10).

În fiecare veac al istoriei acestei lumi, Dumnezeu a avut soli credincioși ca martori care să reprezinte caracterul Său divin. Ei trebuia să proclame adevărul exprimat în cuvântul Său – Sfintele Scripturi. Ei și-au înălțat vocile împotriva corupției care triumfa, invitând pe cei neevlavioși să se întoarcă la Dumnezeu. Planul de mântuire trebuia prezentat tuturor oamenilor. Domnul nu a îngăduit niciodată ca adevărul să fie distrus sau uitat complet. Chiar în cea mai mare perioadă de ignoranță față de voința lui Dumnezeu, El a ridicat soli credincioși care să arate poporului solia mântuirii. Astfel era și în Evul Întunecat, când adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu erau necunoscute de marea majoritate a celor care se numeau creștini.

În secolul al XVI-lea, în timpul perioadei Evului Întunecat, Dumnezeu a ales martori credincioși care să împrăștie întunericul și ignoranța. Unul dintre martorii de seamă a fost Martin Luther.

„Între cei mai de frunte printre cei chemați să conducă biserica din întunericul papalității la lumina unei credințe mai curate, s-a aflat Martin Luther. Zelos, înflăcărat și devotat, necunoscând nicio teamă decât frica de Dumnezeu și nerecunoscând nicio temelie pentru credința religioasă decât Sfintele Scripturi, Luther a fost bărbatul timpului său."[1]

Martin Luther a fost hirotonit pentru preoție în 1508. În 1512 a mers să viziteze Roma. Când a văzut orașul celor șapte coline, a exclamat: „Sfântă Romă, te salut!" Dar mare a fost dezamăgirea lui când a ajuns acolo.

„[Luther] a intrat în oraș, a vizitat bisericile, a ascultat istorisirile minunate repetate de preoți și călugări și a îndeplinit toate ceremoniile cerute. Oriunde privea, vedea scene care îl umpleau de uimire și oroare. A văzut că nelegiuirea exista în toate clasele preoțești. A auzit glume indecente din partea prelaților și a fost umplut cu oroare la blasfemia lor îngrozitoare, chiar în timpul slujbei. Pe măsură ce se amesteca cu călugării și cetățenii, a întâlnit risipă și depravare. Oriunde se întorcea, în locul sfințeniei găsea profanare."[2]

„Fusese promisă o indulgență din partea papei tuturor celor care ar fi urcat în genunchi "scara lui Pilat." . . . Luther urca într-o zi [în 1512] plin de evlavie aceste trepte, când dintr-o dată o voce ca un tunet a părut că i-a zis: „Cel neprihănit va trăi prin credință." Romani 1:17. A sărit în picioare și s-a grăbit să plece din acel loc, cuprins de rușine și oroare. Acel text nu și-a

pierdut niciodată puterea asupra sufletului său. Din acel moment, el a văzut mai clar ca oricând mai înainte erezia încrederii în faptele omenești pentru mântuire și necesitatea credinței constante în meritele lui Hristos."[3]

Luther învățând la Wittenberg

După întoarcerea lui Luther din Roma, în 1512, el a primit de la Universitatea din Wittenberg gradul de doctor în teologie și i s-a dat însărcinarea de a preda la universitate. Aici el a început să pună sub semnul întrebării unele probleme de doctrină ale Bisericii Romane. Și-a schimbat ideile privind ispășire, neprihănire, îndreptățire și mântuire.

În timp ce se afla la Wittenberg, „[Luther] s-a dedicat studiului Scripturilor în limbile originale. A început să țină prelegeri din Biblie; și cartea Psalmilor, evangheliile și epistolele erau deschise înțelegerii mulțimilor care se desfătau să le asculte. Staupitz, prietenul și superiorul lui, l-a îndemnat să se suie la amvon și să predice cuvântul lui Dumnezeu. Luther a ezitat, simțindu-se nevrednic să vorbească poporului în locul lui Hristos. Doar după o lungă luptă a cedat el rugăminților prietenilor săi. El era deja puternic în Scripturi și harul lui Dumnezeu era asupra lui. Elocvența sa i-a captivat pe ascultătorii săi, claritatea și puterea cu care el prezenta adevărul a convins înțelegerea lor și râvna sa a atins inimile lor."[4]

"Luther a văzut pericolul înălțării teoriilor omenești deasupra cuvântului lui Dumnezeu. El a atacat fără teamă necredința speculativă a scolasticilor și s-a opus filosofiei și teologiei care au avut atât de mult timp, asupra poporului, o influență care îi controla. El a denunțat astfel de studii ca fiind nu doar inutile, ci și dăunătoare și a căutat să îndrepte mințile ascultătorilor lui de la sofismele filosofilor și teologilor spre adevărurile veșnice vestite de profeți și apostoli.

Prețioasă a fost solia pe care a dus-o el mulțimilor doritoare, care așteptau cuvintele sale. Niciodată mai înainte nu ajunseseră astfel de învățături la urechile lor. Veștile de bucurie despre dragostea Mântuitorului, asigurarea iertării și pacea prin sângele Său ispășitor, au înveselit inimile lor și le-au inspirat cu o speranță nemuritoare. La Wittenberg a fost aprinsă o lumină ale cărei raze trebuia să se extindă în toate părțile Pământului și care trebuia să crească în strălucire până la încheierea timpului"[5]

Doctrina indulgențelor

Una dintre cele mai mari controverse pe care a întâmpinat-o el a fost doctrina indulgențelor – prin care biserica se oferea să îndepărteze pedeapsa și să asigure iertare deplină de păcatele trecute, prezente și chiar de cele care urmau să fie comise în viitor. În 1517 Luther a devenit foarte indignat când a văzut că propria sa adunare a început să prezinte indulgențele pe care ei le cumpăraseră dintr-un oraș apropiat de la Johann Tetzel, un călugăr dominican. Tetzel vindea o hârtie care conținea doctrina indulgențelor, pentru a strânge fonduri pentru construirea Bisericii Sf. Petru. Ce conținea acest document? Citim astfel despre el:

„Când Tetzel intra într-un oraș, un sol mergea înaintea lui, anunțând: 'Harul lui Dumnezeu și al sfântului tată este la porțile voastre.'

... Comerțul dezgustător a fost instituit în biserică și Tetzel, urcându-se la amvon, proslăvea indulgențele ca fiind cel mai prețios dar al lui Dumnezeu. El declara că în virtutea certificatelor de iertare toate păcatele pe care cumpărătorul dorea să le comită după aceea urma să îi fie iertate și că nu mai era necesară nici măcar pocăința.

... Mai mult decât atât, el îi asigura pe ascultătorii săi că indulgențele aveau puterea să mântuiască nu doar pe cei vii, ci și pe cei morți; că chiar în chiar momentul în care banii zornăiau în fundul cufărului său, sufletul în favoarea căruia erau plătiți, urma să scape din purgatoriu și își lua drumul spre ceruri."[6]

„Pe când Tetzel continua cu comerțul său și pretențiile sale profane, Luther a fost determinat să protesteze mai hotărât împotriva acestor abuzuri strigătoare. În curând s-a oferit o ocazie. Castelul bisericii din Wittenberg deținea multe moaște, care în anumite zile de sărbătoare erau expuse oamenilor și era acordată o deplină iertare de păcate tuturor celor care vizitau atunci biserica și se spovedeau. Prin urmare, în aceste zile, un mare număr de oameni se duceau acolo. Se apropia una dintre cele mai importante dintre aceste ocazii, sărbătoarea tuturor sfinților [1 noiembrie 1517]. Cu o zi înainte, Luther, alăturându-se mulțimilor care își făceau drum deja spre biserică, a afișat pe ușa ei o hârtie care conținea nouăzeci și cinci de declarații împotriva doctrinei indulgențelor. El și-a declarat disponibilitatea de a apăra aceste teze în ziua următoare la universitate, împotriva tuturor celor care ar considera potrivit să le atace."[7]

Reproducem aici câteva puncte luate din cele 95 de teze ale lui Luther:

„6. Papa nu poate să achite vreo vină, decât dacă declară și arată că aceasta a fost iertată de Dumnezeu și că ea consimte față de iertarea lui Dumnezeu. . . .

7. Dumnezeu nu iartă vina nimănui pe care El nu l-a umilit în același timp în toate lucrurile și nu l-a condus la supunerea față de locțiitorul Său, preotul.

8. Canoanele de pocăință sunt impuse doar asupra celor vii și conform lor, nimic nu poate fi impus celor morți. . . .

10. Ignorante și rele sunt faptele preoților care, în cazul celor morți, păstrează penitențele canonice pentru purgatoriu. . . .

21. De aceea acei predicatori ai indulgențelor sunt în rătăcire, care spun că prin indulgențele papei un

om este eliberat de orice pedeapsă, și mântuit. . . .

32. Ei vor fi condamnați veșnic, împreună cu învățătorii lor, care se cred siguri de mântuirea lor deoarece au scrisori de iertare.

33. Oamenii trebuie să se păzească împotriva celor care zic că iertările acordate de papă sunt darul neprețuit al lui Dumnezeu prin care omul este reconciliat cu El. . .

36. Fiecare creștin cu adevărat pocăit are dreptul la iertare deplină de pedeapsă sau vină, chiar și fără scrisori de iertare. . .

52. Asigurarea mântuirii prin scrisori de iertare este fără valoare, nici chiar dacă împuternicitul episcopului, sau chiar papa însuși, ar garanta cu sufletul lui pentru aceasta. . . .

76. Noi spunem, din contră, că iertările papei nu sunt capabile să înlăture cele mai mici dintre păcatele scuzabile, atâta timp cât e vorba despre vina acestuia. . . .

79. A spune că crucea, împodobită cu blazonul armelor papale, care este înălțată [de predicatorii indulgențelor] este egală ca valoare cu crucea lui Hristos, este o blasfemie.

80. Episcopii, preoții și teologii care îngăduie ca astfel de vorbe să fie răspândite printre oameni, va trebui să dea socoteală. . .

”86. Din nou: - ‘De ce papa, a cărui bogăție este mai mare astăzi decât a celor mai bogați dintre bogați, nu construiește această singură biserică Sf. Petru cu banii proprii, mai degrabă decât cu banii credincioșilor săraci?’ . . .

92. La o parte, deci, cu toți acei profeți care spun poporului lui Hristos, ‘Pace, pace’ și nu este pace!”[8]

Publicând adevăruri suplimentare

Pe lângă scrierea acestor 95 de teze sau declarații, Martin Luther a fost implicat de asemenea în publicarea unui material despre îndreptățire, iertarea de păcate prin Isus Hristos și alte aspecte importante ale Evangheliei. Aceste teze și publicațiile lui Luther au avut o influență puternică asupra poporului. Citim despre aceasta astfel:

„Declarațiile sale au atras atenția generală. Ele erau citite și recitite și repetate în toate părțile. Un mare entuziasm s-a produs în universitate și în întregul oraș. Prin aceste teze se arăta că puterea de a oferi iertare pentru păcat și de a achita de vina sa, nu a fost niciodată încredințată papei sau vreunui alt om. Tot sistemul era o farsă – un artificiu pentru a stoarce bani profitând de superstițiile oamenilor – un mijloc al lui Satan de a distruge sufletele tuturor celor care ar crede în pretențiile sale mincinoase. S-a arătat, de asemenea, în mod clar că Evanghelia lui Hristos este cea mai valoroasă comoară a bisericii și că harul lui Dumnezeu, descoperit în ea, este revărsat în mod gratuit asupra tuturor celor care îl caută prin pocăință și credință.”[9]

Luther în prezența Dietei

Ca rezultat al cuvintelor lui de la Wittenberg, s-a început o mare lucrare de reformă. Papa și prelații au încercat să distrugă adevărurile prezentate de Luther. El trebuia să se confrunte cu consiliul din Worms, unde urma să fie întrebat, totuși el era pregătit să dea un răspuns:

„Cu mintea sa fixată în Dumnezeu, Luther s-a pregătit pentru lupta dinaintea lui. El s-a gândit la un plan pentru răspunsul său, a examinat pasajele din propriile scrieri și a extras din Sfintele Scripturi dovezi potrivite care să îi susțină poziția. Apoi, punându-și mâna sa stângă pe Volumul Sacru care era deschis înaintea lui, și-a ridicat mâna dreaptă spre cer și a jurat ‘să rămână credincios Evangheliei și să își mărturisească deliberat credința sa, chiar dacă ar fi să își sigileze mărturia cu propriul sânge’.

Când a fost condus din nou în prezența Dietei, fața sa nu purta nicio urmă de teamă sau stânjeneală. Calm și plin de pace, totuși foarte curajos și nobil, stătea ca martor a lui Dumnezeu între cei mari ai Pământului. Slujbașul imperial i-a cerut acum decizia sa cu referire la dorința de a retracta doctrinele sale. Luther și-a prezentat răspunsul cu

Martin Luther în Dieta de la Worms

un ton supus și umil, fără violență sau pasiune. Comportamentul său a fost modest și respectuos; totuși el a manifestat o încredere și o bucurie care au surprins adunarea."[10]

Când a fost solicitat să dea un răspuns scurt și clar la întrebările puse lui, dacă va retracta doctrinele sale, răspunsul său a fost:

"Nu pot să îmi supun credința papei, sau consiliilor, deoarece este clar ca lumina zilei că ei au greșit frecvent și s-au contrazis unii pe alții. Ca urmare, dacă nu sunt convins de mărturia Scripturilor sau de motivațiile cele mai clare, dacă nu sunt convins prin intermediul pasajelor pe care le-am citat și dacă acestea nu îmi lămuresc astfel conștiința mea întărită de cuvântul lui Dumnezeu, nu pot și nu voi retracta, pentru că este nesigur pentru un creștin să vorbească împotriva conștiinței sale. Aici stau, nu pot face altfel; așa să-mi ajute Dumnezeu. Amin."[11]

Protestatarii

Martin Luther nu a fost singur în condamnarea doctrinei indulgențelor și în apărarea adevărului. Prinții Germaniei și mulți protestatari s-au unit cu el împotriva doctrinei indulgențelor. Ei și-au dat în mod public mărturia lor pentru adevărul prezentat de Luther și mărturia lor a ajuns la alte ținuturi și veacuri.

"O declarație solemnă a fost întocmită astfel și prezentată Dietei:

"'Noi protestăm prin prezentele, înaintea lui Dumnezeu, singurul nostru Creator, Păstrător, Mântuitor și Salvator și Cel care va fi într-o zi Judecătorul nostru, precum și înaintea tuturor oamenilor și tuturor creaturilor, că noi, pentru noi și pentru poporul nostru, nu vom consimți, nici nu vom adera în vreun fel, oricare ar fi decretul propus, în orice este contrar lui Dumnezeu, cuvântului Său sfânt, conștiinței noastre drepte, mântuirii sufletelor noastre.'"[12]

"Una dintre cele mai nobile mărturisiri vreodată rostite pentru Reformă a fost protestul prinților creștini din Germania înaintea Dietei din Speyer în 1529. Curajul, credința și fermitatea acelor bărbați ai lui Dumnezeu au câștigat pentru veacurile ce au urmat libertatea gândirii și conștiinței. Protestul lor a dat bisericii reformate numele de protestanți; principiile sale sunt 'chiar esența Protestantismului'."[13]

Legământul făcut de protestanți spune:

„Noi suntem hotărâți, prin harul lui Dumnezeu, să continuăm predicarea pură și exclusivă a cuvântului Său, așa cum este conținut în cărțile biblice ale Vechiului și Noului Testament, fără adăugarea a altceva în plus care poate fi contrar lui. Acest cuvânt este singurul adevăr; este regula sigură a tuturor doctrinelor și a întregii vieți și nu poate eșua sau înșela niciodată. Cel care clădește pe această temelie va sta în picioare împotriva tuturor puterilor iadului, în timp ce toate capriciile omenești care sunt înălțate împotriva lui vor cădea înaintea feței lui Dumnezeu.'"[14]

Înaintând în reformă

Astăzi protestantismul nu este același cu acel care a fost în secolul 16. Cele mai multe din bisericile protestante de astăzi s-au întors de la adevărurile Bibliei. Mulți nu acceptă Vechiul Testament ca fiind valabil astăzi, în special Cele Zece Porunci și declară în schimb, că această lege morală a fost dată doar pentru Iudei. Nici nu ascultă de cuvântul lui Dumnezeu ca singura sursă a adevărului. Ei au acceptat tradițiile și inovațiile care au fost introduse în biserica creștină și s-au conformat lor. Acestea le-au moștenit de la păgânism. Babilonul spiritual, mama confuziei, și-a îmbătat toate fiicele ei din vinul erorilor. Cele două doctrine principale care se remarcă în producerea confuziei sunt învățarea sfințeniei duminicii și nemurirea sufletului.

Deși Martin Luther nu a înțeles adevărul complet al Bibliei – pentru că el credea încă în unele tradiții (precum existența purgatoriului, așa cum poate fi văzut în cele 95 de teze ale sale) - el avea înțelegerea corectă că iertarea păcatelor vine doar prin Isus Hristos, pe care Domnul o oferă tuturor celor care Îl acceptă ca Mântuitor al lor personal.

Vocea care a vorbit la Wittenberg și a apărat lucrarea Reformei, ar trebui să continue să răsune chiar până la sfârșitul timpului. Spiritul Profetic clarifică aceasta în următoarele cuvinte:

"Reforma nu s-a încheiat, așa cum cred mulți, cu Luther. Ea trebuie să continue până la încheierea istoriei acestei lumi. Luther a avut o mare lucrare de făcut să reflecte altora lumina pe care Dumnezeu a îngăduit-o să strălucească asupra lui; totuși el nu a primit toată lumina care trebuia dată lumii. De la acel timp până acum, lumina nouă a strălucit în mod continuu asupra Scripturilor și noi adevăruri au fost dezvăluite în mod constant."[15]

Ar trebui să fim foarte mulțumitori lui Dumnezeu pentru adevărurile care strălucesc și care sunt continuu dezvăluite pe calea noastră. Astăzi avem adevăruri care nu erau cunoscute în trecut. Împreună, aceste doctrine constituie adevărul prezent pentru timpul nostru. Fie ca să fim credincioși față de acea parte a adevărului pe care o cunoaștem deja și Domnul va adăuga mai multă lumină până când suntem desăvârșiți în ascultarea de adevăr.

"Dar cărarea celui neprihănit este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei" (Proverbe 4:18).

Referințe

[1] *Marea luptă,* p. 120 (cap.7, *Despărțirea lui Luther de Roma).* / [2] Ibid., p.125. / [3] Ibid. / [4] Ibid., p.124. / [5] Ibid., p. 126. / [6] Ibid., p. 127, 128. / [7] Ibid., p. 129, 130. / [8] *Seminarul teologic Concordia* (cele 95 de teze). / [9] *Marea luptă,* p. 130 (cap.7, *Despărțirea lui Luther de Roma).* / [10] Ibid., p. 157, 158 (cap.8, *Luther înaintea Dietei).* / [11] Ibid., p. 160. / [12] Ibid., p. 202, 203 (cap.11, *Protestul prinților).* / [13] Ibid., p. 197. / [14] Ibid., p. 203. / [15] Ibid., p. 148, 149 (cap.8, *Luther înaintea Dietei).*

Sola Gratia
Doar prin har

Compilație din Biblie și Spiritul Profetic și comentarii realizate de către personalul editurii Reformation Herald

Când vremurile sunt bune

În experiența celor mai mulți oameni, există momente fericite și triste. Momentele fericite vin în mod tipic când ne bucurăm cu succes de roadele muncii noastre – pentru că „faptul că un om mănâncă și bea, și duce un trai bun în mijlocul întregii lui munci este un dar de la Dumnezeu.” (Eclesiastul 3:13). Domnul îngăduie în mod normal să ne bucurăm de rezultatele unei munci asidue destul de des, încât cei mai mulți sunt de acord că merită, cu siguranță, osteneala. Atunci noi ne simțim fericiți.

În aceste momente avem de asemenea tendința de a ne simți încrezători. Am învățat anumite lucruri pe care nu le știam mai înainte. Atingem ținte la care doar am visat. Ne simțim puternici și viitorul pare strălucitor.

Dar există întotdeauna o potențială problemă în acel moment. Exact acolo unde ne simțim cel mai încrezători, avem tendința foarte ușor să uităm ceva esențial: „Așa vorbește Domnul: „Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude că tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe Pământ! Căci în aceasta găsesc plăcere Eu”, zice Domnul.” (Ieremia 9:23,24). (Vezi de asemenea Deuteronom 8:11-18.)

Când vremurile sunt rele

Când vremurile sunt bune, este ușor să uităm că Dumnezeu este Cel care merită slava. Dar când vremurile sunt dificile și nedumeririle umbresc calea noastră, este mai ușor să ne cercetăm inima și să ne aducem aminte ceva.

Ce anume? Nevoia noastră extraordinară de harul Său.

Ce este harul? Este favoarea lui Dumnezeu, pe care noi nu o merităm. Noi într-adevăr nu avem dreptul la favoarea Lui deoarece suntem plini de păcat.

„Fiindcă am dovedit că toți, fie iudei, fie greci, sunt sub păcat, după cum este scris: ‘Nu este niciun om neprihănit, niciunul măcar. Nu este niciunul care să aibă pricepere. Nu este niciunul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebnici. Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar” (Romani 3:9-12).

Har pentru Martin Luther

În timpul acestei Săptămâni de Rugăciune, recunoaștem aniversarea a 500 de ani de la marea Reformă condusă de Martin Luther. Să observăm ce a realizat acest notabil reformator cu privire la harul minunat al lui Dumnezeu pentru păcătoșii căzuți – și nevoia noastră imperioasă de un Mântuitor:

„Luther . . . a intrat cu îndrăzneală în lucrarea sa ca un campion al adevărului. Vocea lui era auzită de la amvon în avertizări solemne, stăruitoare. El a prezentat înaintea poporului caracterul ofensator

al păcatului și i-a învățat că era imposibil pentru om, prin propriile fapte, să micșoreze vina sau să scape de pedeapsă. Nimic altceva decât pocăința față de Dumnezeu și credința în Hristos nu putea să-l salveze pe păcătos. Harul lui Hristos nu poate fi cumpărat; el este un dar gratuit. El sfătuia oamenii să nu cumpere indulgențe, ci să privească prin credință la un Mântuitor răstignit. El relata propria experiență dureroasă de căutare zadarnică prin umilință și chin să își asigure mântuirea și își asigura ascultătorii că îndepărtându-și privirea de la sine însuși și crezând în Hristos el a găsit pace și bucurie."[1]

Isus Hristos era într-adevăr un Mântuitor pentru Martin Luther – și un Prieten așa cum nu se găsește printre muritori.

„Din locul tainic al rugăciunii venea puterea care a zguduit lumea în Marea Reformă. Acolo, cu un calm sfânt, slujitorii Domnului și-au așezat picioarele pe stânca făgăduințelor Lui. În timpul luptei de la Augsburg, Luther 'nu lăsa să treacă o zi fără să devoteze trei ore cel puțin pentru rugăciune și acestea erau ore alese dintre orele mai favorabile studiului.' În intimitatea camerei sale el era auzit revărsându-și sufletul înaintea lui Dumnezeu în cuvinte 'pline de adorare, teamă și speranță așa ca și când cineva i-ar vorbi unui prieten.' 'Știu că Tu ești Tatăl nostru și Dumnezeul nostru,' spunea el 'și că Tu vei împrăștia persecutorii copiilor Tăi; pentru că Tu Însuți ești în pericol împreună cu noi. Toată această problemă este a Ta și doar prin constrângerea Ta am pus mâinile noastre în aceasta. Apără-ne, deci, o, Tată!'

„Lui Melanchthon, care era copleșit sub povara neliniștii și fricii, îi scria: 'Har și pace în Hristos – în Hristos, spun, și nu în lume. Amin. Urăsc cu o ură nemăsurată acele griji extreme care te consumă. Dacă nu este dreaptă cauza, abandoneaz-o; dacă este dreaptă, de ce ar trebui să negăm făgăduințele Celui care ne comandă să dormim fără frică? . . . Hristos nu va lipsi din lucrarea dreptății și adevărului. El trăiește, El împărățește; ce temeri putem să avem atunci?'

Dumnezeu a ascultat strigătele slujitorilor Săi. El le-a dat prinților și miniștrilor har și curaj să mențină adevărul împotriva conducătorilor întunericului acestei lumi."[2]

Redescoperirea de către Luther a dezvăluirii biblice a uimitoarelor atribute ale harului lui Dumnezeu a reprezentat un contrast înviorător cu învățăturile asupritoare, de origine umană, care au dominat în Evul Întunecat.

„Domnul a văzut starea noastră căzută; El a văzut nevoia noastră de har și deoarece a iubit sufletele noastre, El ne-a dat har și pace. Harul înseamnă favoarea acordată cuiva care nu o merită, cuiva care este pierdut. Faptul că suntem păcătoși, în loc să ne izoleze de harul și dragostea lui Dumnezeu, face ca exercitarea dragostei Sale față de noi să fie o nevoie evidentă pentru ca să putem fi salvați."[3]

„Nu pentru că noi L-am iubit mai întâi, ne-a iubit Hristos; ci 'pe când eram noi încă păcătoși' (Romani 5:8), El a murit pentru noi. El nu ne tratează după cum am merita. Deși păcatele noastre merită condamnarea, El nu ne condamnă. An după an, El a purtat slăbiciunile și ignoranța noastră, nerecunoștința și încăpățânarea noastră. În ciuda rătăcirilor noastre, a asprimii inimii noastre, a neglijenței noastre față de Cuvântul Său Sfânt, mâna Lui este încă întinsă.

Harul este un atribut al lui Dumnezeu exercitat faţă de fiinţele umane nevrednice. Noi nu l-am căutat, ci el a fost trimis să ne caute. Dumnezeu se bucură să reverse harul Său peste noi, nu pentru că suntem noi vrednici, ci pentru că suntem atât de teribil de nevrednici. Singurul motiv pentru care putem pretinde îndurarea Sa este marea noastră nevoie.

Domnul Dumnezeu prin Isus Hristos Își întinde mâna toată ziua invitându-i pe cei păcătoși și căzuți. El îi va primi pe toți. El le spune tuturor bun venit. Este slava Lui să ierte pe cel mai mare dintre păcătoși. El va lua prada celui puternic, va elibera pe captiv, va smulge tăciunele din foc. El va coborî lanțul de aur al îndurării Sale în adâncimile mizeriei umane și va înălța sufletul pervertit contaminat de păcat.

Fiecare ființă umană este obiectul interesului iubitor al Celui care Și-a dat viața ca să îl aducă pe om înapoi la Dumnezeu. Sufletele vinovate și neajutorate, pasibile de a fi distruse de șiretlicurile și cursele lui Satan, sunt îngrijite așa cum un păstor are grijă de oile turmei sale."[4]

Sindromul Fariseului

"Doi oameni s-au suit la Templu să se roage; unul era fariseu și altul era vameș. Fariseul sta în picioare și a început să se roage în sine astfel: 'Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepți, preacurvari sau chiar ca vameșul acesta. Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate veniturile mele.' Vameșul stătea departe și nu îndrăznea nici ochii să și-i ridice spre cer, ci se bătea în piept și zicea: 'Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!' Eu vă spun că mai degrabă omul acesta s-a coborât acasă socotit neprihănit decât celălalt. Căci oricine se înalță va fi smerit și oricine se smerește va fi înălțat" (Luca 18:10-14).

Asemenea fariseului religios, este ușor să uităm că suntem mântuiți prin har, în special după ce suntem în adevăr de mai mulți ani. Mulți dintre noi suntem familiarizați cu cuvintele lui Isus 'mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși' (Matei 20:16) și în mod natural ne place să admitem că vom fi printre cei aleși. Totuși, adesea nu luăm în considerare în întregime acest pasaj biblic în context. O exemplificare a acestei declarații a lui Hristos încheie parabola care se găsește în Matei 20:1-16 despre lucrătorii chemați să lucreze în vie. Acelora care au venit mai devreme dimineața li s-a promis un leu – și celor care au fost chemați în cursul zilei, chiar lucrătorilor din al unsprezecelea ceas – li s-a promis ceea ce va fi cu dreptul. Dar când fiecare a primit câte un leu, cei care au

lucrat cel mai mult și cel mai greu au fost nemulțumiți de cei care au venit doar în ultimul moment. Totuși Isus i-a mustrat pentru că au avut o astfel de atitudine!

Suntem noi la fel? Am învățat unele puncte ale adevărului, suntem zeloși pentru Domnul, suntem botezați, venim la biserică de mulți ani, ne-am format caracterul, am făcut lucruri bune, am servit ca slujbași în biserică și am întreținut o mulțime de prietenii. Nu suntem noi mai îndreptățiți decât cel nou venit care abia a acceptat adevărul? Îndreptățiți la ce? Așa se gândeau lucrătorii care au venit de dimineață devreme. Dar merităm noi în realitate să fim tratați mai bine decât ni s-a făgăduit? Nu, de fapt noi merităm pedeapsa morții. Doar prin harul lui Dumnezeu putem fi mântuiți.

Când Duhul Sfânt vine asupra noastră într-o măsură mai mare, „El va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata" (Ioan 16:8).

Duhul Sfânt ne convinge de păcat. Vom începe să ne simțim vinovați de lucrurile pe care le considerăm înainte perfect în regulă.

Duhul Sfânt ne convinge de neprihănire. Când începem să acționăm cu convingerea păcatului, vom începe să facem lucrurile mai bine. Apoi Duhul Sfânt ne va încuraja că ne îndreptăm pe făgașul corect.

Duhul Sfânt ne convinge de judecată. Tot ceea ce gândim și facem va fi raportat la Judecată de către Sfântul Veghetor atotștiutor.

Prin prezența Duhului Sfânt, vom aduce roade ale pocăinței prin inspirația și puterea harului lui Dumnezeu, singura cale prin care putem fi mântuiți pentru veșnicie. „Și noi toți am primit din plinătatea Lui și har după har" (Ioan 1:16).

Culegând binecuvântările harului

„În planul Său divin, prin bunăvoința Sa nemeritată, Domnul a rânduit ca faptele bune să fie răsplătite. Noi suntem acceptați doar prin meritele lui Hristos; și faptele de îndurare, faptele de amabilitate, pe care le facem, sunt roadele credinței; și ele devin o binecuvântare pentru noi; pentru că oamenii vor fi răsplătiți după faptele lor. Mireasma meritelor lui Hristos face faptele noastre bune acceptabile înaintea lui Dumnezeu și harul ne face capabili să realizăm faptele pentru care El ne răsplătește. Faptele noastre în și prin ele însele nu au niciun merit. Când am făcut tot ceea ce este posibil pentru noi să facem, trebuie să ne considerăm niște robi netrebnici. Nu merităm nicio mulțumire de la Dumnezeu. Noi am făcut doar ceea ce eram datori să facem și faptele noastre nu ar fi putut fi realizate în puterea naturii noastre păcătoase.

Domnul ne-a chemat să ne apropiem de El și El se va apropia de noi; și apropiindu-ne de El, vom primi harul prin care să facem acele fapte care vor primi răsplata din mâinile Sale. Răsplata, slava cerului revărsată asupra celor biruitori, va fi proporțională cu gradul în care ei au reprezentat caracterul lui Hristos în lume."[5]

Nevoia noastră serioasă de har

"Nu am fi învăţat niciodată semnificația acestui cuvânt "har", dacă nu am fi căzut. Dumnezeu iubește îngerii fără păcat, care îndeplinesc slujba Sa și sunt ascultători de toate poruncile Sale; dar lor El nu le oferă har. Aceste ființe cerești nu cunosc harul; ele nu au avut niciodată nevoie de el; pentru că ele nu au păcătuit niciodată. Harul este un atribut al lui Dumnezeu arătat față de ființele umane fără merite. Nu noi l-am căutat, ci el a fost trimis să ne caute. Dumnezeu se bucură să reverse acest har asupra fiecăruia care flămânzește după el. Fiecăruia El îi prezintă condițiile harului, nu pentru că noi suntem vrednici, ci pentru că suntem cu totul nevrednici. Nevoia noastră este calificarea care ne oferă asigurarea că vom primi acest dar.

Dar Dumnezeu nu utilizează harul Lui pentru a face fără efect legea Sa sau pentru ca acesta să înlocuiască legea Sa. 'Domnului îi face plăcere, de dragul neprihănirii Lui să mărească legea și să o facă onorabilă" (Isaia 42:21 engl.KJV). Legea Sa este adevărul. . .

Harul lui Dumnezeu și legea împărăției Sale sunt în perfectă armonie; ele merg mână în mână. Harul Său face posibil ca noi să ne apropiem de El prin credință. Primindu-l și lăsându-l să lucreze în viețile noastre, mărturisim valabilitatea legii; înălțăm legea și o facem onorabilă îndeplinind principiile sale vii prin puterea harului lui Hristos; și oferind ascultare desăvârșită, din toată inima față de legea lui Dumnezeu, mărturisim înaintea universului din cer și înaintea lumii apostate, care desconsideră legea lui Dumnezeu, despre puterea mântuirii.

'Nu prin faptele de neprihănire pe care le-am făcut, ci după îndurarea Sa, ne-a mântuit El, prin spălarea naşterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt, pe care L-a revărsat din belșug peste noi, prin

Isus Hristos, Mântuitorul nostru' (Tit 3:5,6). Nimeni să nu încerce să își poarte propriile păcate, pentru că ele au fost ispășite de Marele Purtător al păcatelor. Singurul Fiu al lui Dumnezeu a înfruntat de bună voie pretențiile legii încălcate a lui Dumnezeu. El a fost lovit de Dumnezeu și a suferit în dreptul nostru. Una cu Tatăl, El a fost pe deplin capabil să poarte pedeapsa neascultării noastre. Legând divinitatea Sa cu umanitatea noastră, Hristos a înălțat familia umană. Divinitatea Lui s-a prins de tronul Celui Infinit în favoarea omului. Ca înlocuitor al nostru, El a luat păcatele noastre asupra Lui și acum mijlocește înaintea Tatălui în favoarea noastră. . .

Este imposibil ca noi să ne salvăm singuri. Doar prin eficiența sângelui lui Isus Hristos putem fi salvați. El a murit pe crucea de la Calvar pentru noi și noi putem să fim deplini în El; pentru că jertfa Lui este atot-suficientă."[6]

O perspectivă nouă

„Adevărata fericire trebuie căutată, nu în îngăduința de sine și în mulţumirea de sine, ci în învățarea de la Hristos, luând jugul Său și purtând sarcina Sa. Acei care se încred în propria lor înțelepciune și urmează propriile lor căi, umblă plângându-se la fiecare pas, deoarece sarcina pe care egoismul le-o impune este atât de grea și jugul ei atât de supărător. Egoismul nu poate exista în inima în care locuiește Hristos; dacă este cultivat, el nu va permite accesul la nimic altceva. El va conduce oamenii să urmeze înclinaţiilor lor mai degrabă decât datoriei, să facă din eu subiectul gândirii; el îi conduce la înălțarea și îngăduința de sine, în loc ca oamenii să caute-să fie o binecuvântare pentru alții. Dorințele lor, plăcerile lor, trebuie să primeze înaintea a orice altceva. În toate acestea ei exemplifică spiritul lui Satan. Prin cuvintele și faptele lor ei reprezintă caracterul lui, în loc de caracterul lui Hristos.

Toate acestea pot fi schimbate; pentru că harul lui Hristos este suficient, dacă ei vor veni la El. Dacă vor să lăse deoparte povara pe care și-au auto-impus-o prin egoism, să renunțe la supunerea lor față de Satan și să ia povara pe care le-o oferă Isus și vor să lase ca jugul Lui să îi lege de El în slujire de bunăvoie, speranța și bucuria vor izvorî în inimile lor.

Isus iubește ceea ce a răscumpărat cu sângele Său și tânjește să îi vadă deținând pacea pe care numai El singur o poate da. El îi îndeamnă să învețe de la el blândețea și smerenia inimii. Acest har prețios este rar observat în zilele de astăzi. . . .

Dacă am devenit ucenici ai lui Hristos, vom fi învățați de El – în fiecare zi învățând cum să biruim unele trăsături neplăcute de caracter, în fiecare zi copiind exemplul Său și apropiindu-ne puțin mai mult de model."[7]

Harul lui Dumnezeu pentru mine

„Este dificil să exercităm credință vie când suntem în întuneric și descurajare. Dar acesta, mai mult ca oricare altul, este chiar timpul când trebuie să exercităm credință. 'Dar', poate spune cineva,'nu simt în acele momente că mă pot ruga cu credință.' Bine atunci, îl vei lăsa pe Satan să câștige biruința, doar pentru că nu simți că îi poți rezista? Când vede că ai cea mai mare nevoie de ajutor divin, el va încerca din greu să te îndepărteze de la Dumnezeu."[8]

"Satan va veni la tine, spunându-ți, 'Ești un păcătos'; dar nu-l lăsa ca să îți umple mintea cu gândul că deoarece ești păcătos, Dumnezeu te-a lepădat. Spune-i: Da, sunt un păcătos și chiar din acest motiv am nevoie de un Mântuitor. Am nevoie de iertare și grațiere și Hristos spune că dacă vin la El, nu voi pieri. În scrisoarea Lui către mine citesc: 'Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire' (1 Ioan 1:9). Când Satan îți spune că ești pierdut, răspunde: Da, dar Isus a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut. . . . Cu cât este mai mare păcatul meu, cu atât am nevoie mai mare de un Mântuitor.

În momentul în care vă prindeți de făgăduințele lui Dumnezeu prin credință, spunând, sunt oaia pierdută pe care Isus a venit ca să o salveze, o viață nouă va pune stăpânire asupra voastră și veți primi putere de a rezista ispititorului. Dar credința care se prinde de făgăduințe nu vine prin sentiment. „Credința vine în urma auzirii și auzirea vine prin cuvântul lui Dumnezeu" (Romani 10:17). Nu trebuie să căutați să aibă loc o schimbare mare; nu trebuie să vă așteptați să simțiți niște emoții minunate. Doar Duhul lui Dumnezeu poate face o impresie durabilă asupra minții.

"Hristos tânjește să vadă poporul Său rezistând adversarului sufletelor; însă doar întorcându-ne privirile de la eu spre Hristos putem face acest lucru. Încetați să mai deplângeți condiția voastră neajutorată; pentru că Mântuitorul vostru este atins de sentimentul neputințelor voastre și astăzi El vă spune: Nu vă descurajați, ci aruncați poverile voastre asupra Mea. Eu le voi purta pe toate și voi face să se întâmple ceea ce este bine pentru sufletul vostru. Privind la Isus, Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre, vom fi inspirați cu speranță și vom vedea mântuirea lui Dumnezeu; pentru că El poate să ne păzească de cădere. . .

"Niciodată n-a fost lăsat să piară vreun suflet care s-a încrezut în Isus. . . . Răspundeți chemărilor dragostei lui Dumnezeu și spuneți: Mă voi încrede în Domnul și voi fi mângâiat; pentru că El m-a iubit. Îl voi lăuda pe Domnul, pentru că mânia Lui s-a abătut."[9] Amin!

Referințe

[1] *Marea luptă,* p. 129 (cap.7, *Separarea lui Luther de Roma).* / [2] Ibid., p. 210 (cap.11, *Protestul prinților).* / [3] *Solii alese,* vol.1, p. 347 (cap.53, *Transformare prin credință și ascultare).* / [4] *Divina vindecare,* p. 161, 162 (cap.10, *Ajutându-i pe cei ispitiți).* / [5] *The Review and Herald,* 29 ianuarie 1895. / [6] Ibid., 15 septembrie 1896. / [7] *The Signs of the Times,* 19 august 1886. / [8] *Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists,* p. 132. / [9] *The Review and Herald,* 15 septembrie 1896.

Sola Fide
Doar prin credință

de D.P. Silva

Castelul din Wittenberg unde Luther a afișat cele 95 de teze ale sale

Wittenberg, Germania, 31 octombrie 1517. În acea zi, un preot augustinian, Martin Luther, a bătut în cuie pe ușa bisericii 95 de teze – provocând autoritatea sistemului papal care învăța că iertarea de păcat putea fi cumpărată prin indulgențe (plăți monetare către organizațiile eclesiastice). Luther a învățat din epistola lui Pavel către Romani că îndreptățirea (împăcarea cu Dumnezeu, așa cum e în Romani 5:1) vine doar prin credință și nu prin fapte, penitențe sau indulgențe. Așa că, odată cu redescoperirea acestui adevăr scripturistic de mult uitat, s-a născut marea Reformă din secolul al 16-lea. Expresia „cel neprihănit va trăi prin credință" (Romani 1:17), a făcut un impact puternic asupra minții reformatorului german.

În timpul Genezei, primul om a fost creat cu o natură fizică și spirituală în deplină armonie cu Dumnezeu. Poftele și pasiunile sale erau sub controlul Duhului Sfânt și el se desfăta să comunice cu Dumnezeu fără nicio piedică sau barieră. Condiția pentru a trăi veșnic era ascultarea desăvârșită și continuă față de legea sfântă a lui Dumnezeu. Principiile acestei legi erau gravate în inimile primilor noștri părinți.

Prin neascultarea față de Dumnezeu, Adam a devenit un păcătos și astfel a rupt relația cu Creatorul său. Întreaga sa ființă a devenit coruptă, pe măsură ce și-a pierdut puterea de a asculta de legea lui Dumnezeu. Astfel, el a pierdut toate binecuvântările care veneau din dulcea armonie de care se bucura înainte cu Făcătorul său. Adam a pierdut Paradisul și a fost condamnat la moarte veșnică. Dar aceasta nu l-a afectat doar pe el și pe soția lui – toată omenirea a fost de asemenea osândită la pierzare. „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu" (Romani 3:23). Întreaga rasă umană a devenit supusă păcatului și morții veșnice. „Plata păcatului este moartea" (Romani 6:23).

„Căderea omului a umplut tot cerul de durere. Lumea pe care o făcuse Dumnezeu a fost ruinată de

blestemul păcatului și locuită de ființe condamnate la nenorocire și moarte."[1]

„După ce au păcătuit, Adam și Eva . . . au făgăduit ca pe viitor să asculte în mod strict de Dumnezeu. Dar li s-a spus că natura lor a devenit pervertită de păcat; ei și-au micșorat puterea lor de a rezista răului și au deschis calea pentru ca Satan să câștige mai repede acces la ei. În nevinovăția lor, ei cedaseră ispitei; și acum, în starea de vinovăție conștientă, ei ar fi avut mai puțină putere de a-și menține integritatea."[2]

La început, omenirea fusese-creată după chipul lui Dumnezeu. Totuși, după căderea în păcat, prin înmulțirea rasei s-au născut descendenți după chipul lor propriu, în locul chipului lui Dumnezeu. „Adam a trăit o sută treizeci de ani și a născut un fiu după asemănarea sa, după chipul său." (Geneza 5:3). Când Adam și Eva au păcătuit, ei au devenit păcătoși. Acum posedau o natură păcătoasă și tendințe păcătoase. Așa că descendenții lor erau născuți la fel, cu aceeași natură păcătoasă și tendințe păcătoase.

Totuși în atot-știința și dragostea Sa, Dumnezeu a făcut un legământ veșnic de har prin care omenirea putea să fie mântuită din starea ei pierdută. După decăderea morală, Domnul a implementat planul de mântuire. El a venit să mântuiască rasa umană din starea ei nenorocită. Dar El nu urma să schimbe condiția necesară pentru viața veșnică – aceasta era încă ascultarea desăvârșită și continuă față de legea Sa, chiar dacă rasa, în starea ei căzută și coruptă era acum fără putere de a mai ține acea lege. Ființele umane erau acum prieteni ai lui Satan și erau făcuți sclavi prin puterea sa fermecătoare.

Dumnezeu a zis că „în ziua" în care primul om nu va asculta de El, el „va muri negreșit." De ce nu au murit Adam și Eva în aceeași zi în care au păcătuit pentru prima dată? Deoarece Mielul profetic care a fost înjunghiat de la întemeierea lumii (Apocalipsa 13:8) a fost acolo ca să sufere pedeapsa vinei lor. În aceeași zi în care primul cuplu s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu prin faptul că nu au rezistat ispitei lui Satan, Hristos S-a pus pe Sine Însuși ca Acel care urma să primească pedeapsa nelegiuirii lor și a devenit „păcat" în locul lor (Geneza 3:21).

Pavel a rezumat principiile Evangheliei cu următoarele cuvinte: „Pentru că [Dumnezeu] L-a făcut pe El [pe Hristos] păcat pentru noi, El care nu a cunoscut păcatul; ca noi să putem fi făcuți neprihănirea lui Dumnezeu prin El [prin Hristos]" (2 Corinteni 5:21).

Tot astfel, „în Epistola către Romani, Pavel a expus marile principii ale Evangheliei. . . . Marele adevăr al neprihănirii prin credință, așa cum este prezentat în această epistolă, a rămas în picioare de-a lungul veacurilor ca un far puternic, care să-l călăuzească pe păcătosul pocăit pe calea vieții. Această lumină a împrăștiat întunericul care învăluia mintea lui Luther și i-a descoperit puterea sângelui lui Hristos de a curăți de păcat. Ea a călăuzit spre aceeași sursă de iertare și pace mii de suflete care purtau povara păcatelor. Fiecare creștin are motive să mulțumească lui Dumnezeu pentru acea epistolă către biserica din Roma."[3]

În capitolul 1 din Romani, Pavel expune destrăbălarea neamurilor care au respins lumina divină și au devenit pervertite printr-un comportament total contrar legii lui Dumnezeu. În capitolul 2, el dovedește că vechea națiune iudaică, deși avea profețiile divine și cunoștea legea, a devenit, de asemenea, coruptă. În capitolul 3, el dovedește cum toată omenirea este sub condamnarea divină. Apoi el explică modul în care putem deveni neprihăniți înaintea lui Dumnezeu.

Mai întâi el declară că eforturile noastre de a asculta legea lui Dumnezeu nu ne pot îndreptăți înaintea lui Dumnezeu. „Căci nimeni nu va fi socotit înaintea Lui, neprihănit prin faptele legii, deoarece prin lege vine cunoștința deplină a păcatului" (Romani 3:20). Și apoi el descoperă singura cale prin care putem fi considerați și făcuți neprihăniți – doar prin credință în Hristos, pentru ca Dumnezeu „să poată fi neprihănit și să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus" (Romani 3:26). De când Hristos, în natura Sa umană, a dezvoltat un caracter desăvârșit și a murit pe crucea de la Calvar în locul nostru, doar prin viața, moartea și învierea Sa le poate El atribui neprihănirea Sa desăvârșită celor care cred în El.

În viața Sa de 33 de ani, Hristos a păstrat un caracter complet neprihănit. Moartea Sa pe cruce a desăvârșit dreptul Său de a îndreptăți pe păcătoși, întrucât El a plătit prețul pentru toată omenirea – pentru a fi acceptat de oricine va dori să Îl aprecieze și să prețuiască darul Său gratuit de har. Apoi Pavel a dat verdictul său inspirat: „Pentru că noi concluzionăm că omul este îndreptățit prin credință, fără faptele legii" (Romani 3:28).

În capitolul 4, apostolul prezintă experiența lui Avraam și a lui David, descoperind puterea credinței (Vezi Romani 4:2-8).

Avraam a fost îndreptățit înaintea lui Dumnezeu (el a crezut pe Dumnezeu). Despre David, Pavel ne spune că Dumnezeu „l-a socotit neprihănit fără fapte" și „nu l-a acuzat de păcat." De ce? Deoarece neprihănirea desăvârșită a lui Hristos îi este atribuită păcătosului pocăit care crede în El. Când credem în Hristos, păcatele noastre îi sunt atribuite lui Hristos și neprihănirea Sa ne este atribuită nouă. Păcatele noastre sunt puse în dreptul lui Hristos și viața Sa desăvârșită este înregistrată ca înlocuitoare pentru contul nostru pătat.

Minneapolis 1888 – Îndreptățirea prin credință în adventism

„Domnul în marea Sa îndurare a trimis o solie prețioasă poporului Său prin prezbiterii Waggoner și Jones. Această solie trebuia să-L aducă mai evident înaintea lumii pe Mântuitorul înălțat, jertfa pentru păcatul întregii lumi. Ea prezenta îndreptățirea prin credința în Cel care asigura garanția; ea invita oamenii să primească neprihănirea lui Hristos, care era manifestată în ascultarea de toate poruncile lui

Dumnezeu. Mulți Îl pierduseră din vedere pe Isus. Ei aveau nevoie să își îndrepte ochii spre persoana Sa divină, spre meritele Sale și spre dragostea sa neschimbătoare pentru familia omenească. Toată puterea I-a fost dată în mâini, ca El să poată împărți daruri bogate oamenilor, să împartă darul fără preț al neprihănirii Sale agentului omenesc lipsit de ajutor. Aceasta este solia pe care Dumnezeu a poruncit-o să fie dată lumii. Aceasta este solia celui de-al treilea înger, care trebuie proclamată cu voce tare și însoțită de revărsarea Duhului Său într-o mare măsură."[4]

Așa cum vedem mai sus, Ellen G. White considera solia neprihănirii prin credință a fi „cel mai prețios mesaj." Principalul obiectiv al acestei solii este de a-L înălța pe Hristos ca singura nădejde a celui păcătos. Acceptarea neprihănirii lui Hristos prin credință dă posibilitatea credinciosului de a asculta de toate poruncile lui Dumnezeu.

Pentru mulți care nu văd nicio legătură între îndreptățirea prin credință și solia celui de-al treilea înger, ea declara: „Câțiva mi-au scris, întrebând dacă solia îndreptățirii prin credință este solia îngerului al treilea și le-am răspuns, 'Este solia îngerului al treilea, desigur.'"[5]

Ea clarifică problemele legate de solie. Aici este o definiție foarte simplă și clară: "Ce este neprihănirea prin credință? Este lucrarea lui Dumnezeu de a arunca slava omului în praf și de a face pentru om ceea ce nu este în puterea sa să facă el însuși."[6]

„Când prin pocăință și credință Îl acceptăm pe Hristos ca Mântuitor al nostru, Domnul ne iartă păcatele și ne achită de pedeapsa impusă pentru călcarea legii. Păcătosul stă apoi înaintea lui Dumnezeu ca o persoană dreaptă; el este acceptat în favoarea cerului și prin Duhul el are părtășie cu Tatăl și cu Fiul. Apoi mai este încă o lucrare de îndeplinit și aceasta este pentru a fi sfințit prin adevăr. Pentru că doar prin harul lui Hristos, pe care îl primim prin credință, poate fi transformat caracterul."[7]

În mod uimitor, solia minunată adusă în timpul conferinței Generale de la Minneapolis, a adus de fapt o criză, în special printre conducătorii prezenți la sesiune. Unii dintre ei au acceptat cu bucurie solia, și au experimentat o reconvertire. Alții au respins cu putere solia. Printre cei care au respins-o au fost Președintele Conferinței Generale, Secretarul, Președintele Diviziunii Europene și alți lideri de vază. Ellen G. White regreta: „Îmi pare rău că atât de mulți se îndoiesc cu privire la îndreptățirea prin credință și că unii se opun luminii pe care Dumnezeu a dat-o cu privire la acest subiect...Nimic altceva în afară de harul lui Hristos nu este suficient pentru a elibera pe păcătos din sclavie. Prin harul Său cei care sunt ascultători de poruncile lui Dumnezeu sunt făcuți liberi. Dacă păcătoșii se pocăiesc, le este oferită iertare prin meritele lui Hristos."[8]

Doar prin credință

„Mântuirea este doar prin credința în Isus Hristos."[9]

„Când păcătosul pocăit se umilește înaintea lui Dumnezeu, recunoaște ispășirea făcută în favoarea lui și acceptă această ispășire ca singura sa speranță în această viață și pentru viața viitoare, păcatele lui sunt iertate. Aceasta este îndreptățirea prin credință."[10]

„Este o mare nevoie ca Hristos să fie predicat ca fiind singura speranță și mântuire. Când doctrina îndreptățirii prin credință a fost prezentată la întâlnirea din Roma [un oraș din centrul statului New York], ea a fost pentru mulți așa cum este apa pentru călătorul însetat. Gândul că neprihănirea lui Hristos ne este atribuită, nu pentru că am avea vreun merit al nostru, ci ca dar gratuit din partea lui Dumnezeu, părea un gând prețios."[11]

„Făgăduințele nespus de mari și scumpe din Sfânta Scriptură au fost pierdute din vedere într-o mare măsură, întocmai cum vrăjmașul a toată neprihănirea plănuise să se întâmple. El a aruncat umbra sa întunecoasă între noi și Dumnezeul nostru ca să nu putem vedea adevăratul caracter al lui Dumnezeu. Domnul S-a proclamat pe El Însuși ca fiind 'plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și adevăr' (Exod 34:6)."[12]

Roada soliei

„Solia prezentă – îndreptățirea prin credință – este o solie de la Dumnezeu; ea poartă amprenta divină, pentru că roada ei este spre sfințire."[13]

„Îndreptățirea prin credința în Hristos se va manifesta în transformarea caracterului. Acesta este semnul în față lumii cu privire la adevărul pe care îl mărturisim. Dovada zilnică a faptului că suntem o biserică vie este văzută în faptul că practicăm Cuvântul. O mărturie vie se răspândește în lume printr-o acțiune creștină consecventă."[14]

Evitând ideile extremele

„Nimeni nu poate să creadă cu inima în neprihănire și să obțină îndreptățirea prin credință, în timp ce continuă să practice acele lucruri pe care Cuvântul lui Dumnezeu le

interzice sau în timp ce își neglijează o datorie cunoscută."[15]

„Există pericole împotriva cărora trebuie să ne păzim și de o parte și de alta. Vor exista unii fără experiență, nou veniți la credință, care au nevoie să fie întăriți și să aibă un exemplu corect înainte. Unii nu vor folosi corect doctrina neprihănirii prin credință. Ei o vor prezenta într-un mod unilateral.

Alții vor prinde idei care nu au fost corect prezentate și vor întrece în mod deliberat hotarul, ignorând în totalitate faptele.

Însă credința veritabilă lucrează prin dragoste. Când priviți la Calvar, aceasta nu este pentru a vă liniști sufletul într-atât încât să nu vă împliniți datoria, nici să vă pună să dormiți, ci ca să producă credință în Isus, credința care va lucra, curățind sufletul de noroiul egoismului. Când ne prindem de Hristos prin credință, lucrarea noastră abia a început. Fiecare om are obiceiuri corupte și păcătoase care trebuie biruite prin luptă energică. Fiecărui suflet i se cere să lupte lupta credinței. Dacă este cineva un urmaș al lui Hristos, el nu poate fi viclean în afaceri, nu poate fi împietrit, lipsit de simpatie. El nu poate fi aspru în vorbire. El nu poate fi plin de lux și stima de sine. Nu poate fi arogant, nici nu poate folosi cuvinte aspre, și să critice și să condamne.

„Lucrarea dragostei izvorăște din lucrarea credinței. Religia Bibliei înseamnă o lucrare constantă. 'Lăsați lumina voastră să strălucească înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri' (Matei 5:16). Lucrați la mântuirea voastră cu frică și cu tremur, pentru că Dumnezeu este Cel care lucrează în voi, și voința și înfăptuirea, după buna Sa plăcere. Noi trebuie să fim zeloși în fapte bune, atenți să menținem fapte bune. Și Martorul adevărat spune: 'Știu faptele tale'(Apocalipsa 2:2).

În timp ce este adevărat că acțiunile noastre numeroase nu ne vor asigura mântuirea prin ele însele, este de asemenea adevărat că credința care ne unește cu Hristos va înflăcăra sufletul la activitate."[16]

Diagnosticul și remediul divin

În acest timp este urgent nevoie de solia Martorului Credincios către Laodiceea. (Vezi Apocalipsa 3:18-21.) De ce?

„Astăzi o mare parte din cei care compun adunarea noastră sunt morți în greșeli și păcate. Ei vin și pleacă asemenea ușii în balamale. De mulți ani, ei au ascultat plini de sine însuși cele mai solemne adevăruri care tulbură sufletul, dar nu le-a pus în practică. Astfel, ei sunt din ce în ce mai puțini sensibili față de valoarea adevărului. Mărturiile mișcătoare de mustrare și avertizare nu îi ridică la pocăință. Cele mai dulci melodii care vin de la Dumnezeu prin buzele omenești – îndreptățirea prin credință și neprihănirea lui Hristos – nu determină în ei răspunsul iubirii și al mulțumirii. Deși Negustorul ceresc le pune înainte pietrele scumpe ale credinței și iubirii, deși îi invită să cumpere de la El „aur curățit prin foc" și „haine albe" ca să se îmbrace cu ele și „alifie pentru ochi" ca să poată vedea, ei își împietresc inimile împotriva Lui și eșuează în a-și schimba starea lor de căldicei contra dragoste și zel. În timp ce fac mărturisiri, ei neagă puterea evlaviei. Dacă ei continuă în această stare, Dumnezeu îi va respinge. Ei se fac nepotriviți pentru a fi membri ai familiei Sale."[17]

Solia noastră către lume – începutul marii strigări

„Și după aceste lucruri am văzut un alt înger coborând din ceruri și având o mare putere; și Pământul s-a luminat de slava lui" (Apocalipsa 18:1).

Despre solia prezentată la Minneapolis în 1888, E. G. White a scris:

„Timpul de probă este chiar asupra noastră, pentru că marea strigare a celui de-al treilea înger a început deja prin descoperirea neprihănirii lui Hristos, Mântuitorul iertător de păcate. Acesta este începutul luminii îngerului, a Cărui slavă va umple întreg Pământul. . . .

„Dacă doriți să rămâneți în picioare în acest timp de încercare, trebuie să Îl cunoașteți pe Hristos și să vă însușiți darul neprihănirii Sale, pe care El o atribuie păcătosului pocăit."[18]

„Îndreptățirea prin credință și neprihănirea lui Hristos sunt teme care trebuie prezentate unei lumi care piere."[19]

Concluzie

„Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit. Încă puțină, foarte puțină vreme și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi. Și cel neprihănit va trăi prin credință, dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el. Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mântuirea sufletului" (Evrei 10:35-39).

Referințe

[1] *Patriarhi și profeți,* p. 63 (cap.4, *Planul de mântuire).* /[2] Ibid., p. 61 (cap.3, *Ispitirea și căderea).* /[3] *Sketches from the Life of Paul,* p. 187, 188. /[4] *Mărturii pentru predicatori,* p. 91, 92 (cap.2, *Mărturii serioase, credincioase).* /[5] *Solii alese,* vol. 1, p. 372 (1890) (cap.58, *Ți-ai părăsit dragostea dintâi).* /[6] *Mărturii pentru predicatori,* p. 456 (cap.16, *Înălțați standardul, subcap. Totul Domnului).* /[7] *The Signs of the Times,* 3 noiembrie 1890. /[8] *The Workers` Bulletin,* 9 septembrie 1902. /[9] *Credința și faptele,* p. 18 (cap.1, *Ellen White clarifică problemele).* /[10] *Credința prin care trăiesc,* p. 116 (cap. *Sfințirea, lucrarea unei vieți întregi).* /[11] *Solii alese,* vol. 1, p. 360 (cap.56, *Un adevăr ce poartă aprobarea divină).* /[12] Ibid., p. 372 (cap.58, *Ți-ai părăsit dragostea dintâi).* /[13] Ibid., p. 359 (cap.56, *Un adevăr ce poartă aprobarea divină).* /[14] *Comentarii biblice ale Noului Testament* [Comentarii E. G. White], vol. 6, p. 1071 (cap.referitor la Romani 3:19-28). /[15] *Solii alese,* vol. 1, p. 396 (cap.62, *Îndreptățit prin credință).* /[16] Ibid., vol. 2, p. 20 (cap.1, *Avertisment împotriva învățăturilor senzaționale și a religiei emoționale).* /[17] *Mărturii,* vol 6, p. 426, 427 (secțiunea 7, subcap.*Rezultatul inactivității).* /[18] *Solii alese,* vol. 1, p. 363 (cap.56, *Un adevăr ce poartă aprobarea divină).* /[19] *Comentarii biblice ale Noului Testament* [Comentarii E. G. White], vol. 7, p. 964 (pasajul referitor la Apocalipsa 3:15-21).

Sola Scriptura
Doar prin Scriptură

de J. Moreno

„Drept răspuns, Isus le-a zis [Saducheilor]: 'Vă rătăciți! Pentru că nu cunoașteți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu'" (Matei 22:29).

"Nerecunoscând nicio altă temelie pentru credința religioasă, în afară de Sfintele Scripturi, Luther a fost omul timpului său; prin el, Dumnezeu a îndeplinit o mare lucrare pentru reformarea bisericii și iluminarea lumii."[1]

În această prelegere, când comemorăm cea de-a 500 aniversare de la marea reformă din secolul al 16-lea, condusă de Luther, ne vom concentra pe principiul, "Doar prin Scriptură" - un concept fundamental al marii Reforme.

Luther se identifică cu Sfintele Scripturile

Era în 1503, când Luther avea 20 de ani și a văzut Biblia pentru prima dată. În următorii 20 de ani, el nu doar că a juns expert în conținutul Bibliei, ci de asemenea a tradus Noul Testament din greacă în germană și a început traducerea Vechiului Testament.

„În timp ce examina într-o zi cărțile din biblioteca universității, Luther a descoperit o Biblie latină. O astfel de carte nu mai văzuse niciodată înainte. El nu știa de existența ei. El auzise porțiuni din Evanghelii și Epistole, care erau citite oamenilor la închinările publice și credea că acestea sunt întreaga Biblie. Acum, pentru prima dată, a privit la întregul cuvânt al lui Dumnezeu. Cu respect amestecat cu uimire, el întorcea paginile sacre; cu pulsul accelerat și inima bătând cu putere el a citit pentru sine însuși cuvintele vieții, oprindu-se din când în când să exclame: 'Oh, dacă Dumnezeu mi-ar da o asemenea carte să fie a mea!' – *Istoria reformei din secolul al șaisprezecelea*, D`Aubigne b. 2, ch. 2. Îngeri din cer erau alături de el și raze de lumină de la tronul lui Dumnezeu descopereau înțelegerii sale comorile adevărului."[2]

„După ce s-a întors din Roma, Luther a primit de la Universitatea din Wittenberg titlul de doctor în teologie. Acum avea libertatea de a se dedica, mai mult ca oricând mai înainte Scripturilor pe care le iubea. El a făcut un angajament solemn de a studia cu grijă și de a predica plin de credincioșie cuvântul lui Dumnezeu, nu afirmațiile și doctrinele papilor, în toate zilele vieții sale. El nu mai era simplul călugăr sau profesor, ci solul autorizat al Bibliei. El fusese chemat ca păstor pentru a hrăni turma lui Dumnezeu, care flămânzea și înseta după adevăr. El a declarat cu tărie că creștinii nu ar trebui să primească vreo altă doctrină decât cea care se bazează pe autoritatea Sfintelor Scripturi. Aceste cuvinte au lovit chiar la temelia supremației papale. Ele conțineau principiul vital al Reformei."[3]

Din cauza credinței sale în doctrinele Bibliei – și nu în crezurile papalității, Luther a fost excomunicat și condamnat ca eretic. El a fost somat de mai multe ori ca să apară în fața Dietei (consiliul național al statelor Germane, condus de către împăratul Charles al V-lea) pentru a încerca să îl convingă să renunțe la credința lui în Sfintele Scripturi. În adresarea sa solemnă către Dieta din Worms în 1521, Luther a răspuns:

„Deoarece Maiestatea Măreția voastră îmi cere un răspuns clar, simplu și precis, vă voi da unul și acesta este: nu îmi pot supune credința nici papei, nici consiliilor, deoarece este clar ca lumina zilei

că ei au greșit în mod frecvent și s-au contrazis unii pe alții. Dacă nu voi fi astfel convins prin mărturia Scripturii sau prin raționamentele cele mai clare, dacă nu voi fi convins prin intermediul pasajelor pe care le-am citat și dacă nu îmi vor face conștiința legată de cuvântul lui Dumnezeu, **nu pot și nu voi retracta**, pentru că este nesigur pentru un creștin să vorbească împotriva conștiinței sale. Aici stau, nu pot face altfel; fie ca Dumnezeu să îmi ajute. Amin." – D`Aubigne, b. 7, ch. 8.

"Astfel a stat în picioare acest om neprihănit pe temelia sigură a cuvântului lui Dumnezeu. Lumina din cer ilumina fața sa. Măreția și desăvârșirea caracterului său, pacea sa și bucuria inimii sale erau evidente înaintea tuturor. . . ."[4]

Astfel a fost fundamentată lucrarea reformei morale și spirituale pe cuvântul scris al lui Dumnezeu.

Adevărul Scripturilor Sacre

Cu privire la natura și veridicitatea Sfintelor Scripturi vom lua în considerare câțiva factori importanți:

1. Inspirația lor divină

„Fiindcă mai întâi de toate, să știți că nicio prorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură. Căci nicio prorocie n-a fost adusă prin voia omului, ci oameni sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit după cum erau mânați de Duhul Sfânt" (2 Petru 1:20, 21 engl.KJV).

„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună" (2 Timotei 3:16,17).

„Căutați în cartea Domnului și citiți! Niciuna din toate acestea nu va lipsi, nici una, nici alta nu va da greș, căci gura Domnului a poruncit lucrul acesta: Duhul lui le va strânge" (Isaia 34:16).

„În Cuvântul Lui, Dumnezeu a încredințat oamenilor cunoștința necesară pentru mântuire. Sfintele Scripturi trebuie acceptate ca o descoperire infailibilă a voinței Sale, una care are autoritate."[5]

2. Un mijloc de comunicare între Dumnezeu și omenire

Sfintele Scripturi sunt vocea lui Dumnezeu vorbindu-ne, așa de sigur ca și când am auzi-o „pe viu". Aici găsim istoria adevărată a lumii și în special originea rasei umane, fără vreo umbră de îndoială. Aici este raportul despre Isus Hristos, Mântuitorul nostru și despre apostolii și ucenicii Săi, la fel ca și despre biserica și doctrina Sa.

Redactată de 40 de autori inspirați de Dumnezeu în decursul unei perioade de 1600 de ani, Biblia a fost tradusă și publicată mai mult decât orice altă carte din istorie. Părți din ea au fost traduse în 2400 de limbi diferite, Noul Testament a fost tradus în 1115 limbi și Biblia completă a fost tradusă în 426 de limbi. (Astăzi, oamenii învățați recunosc existența a 6900 de limbi în întreaga lume, așa că mai este încă mult de făcut.)

3. Sfintele Scripturi sunt vrednice de crezut

„Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea" (Psalmii 119:105).

„Cuvântul Tău este adevăr de la început și toate judecățile Tale neprihănite dăinuiesc veșnic" (Psalmii 119:160). Scriptura este de origine divină, așa că nu poate fi egalată de tradiție, și în nici un caz de către consiliul de doctrină al bisericii Romano-Catolice sau de către sentințele înaltului pontif. Scriptura conține în mod perfect voința lui Dumnezeu și învață în mod suficient orice lucru de care vreo persoană are nevoie să-l cunoască, pentru a fi mântuită. În ea este detaliat și expus modul de închinare pe care Dumnezeu îl cere. De aceea, nu este legitim pentru cineva, nici chiar pentru pastori sau predicatori, să învețe orice altceva diferit de ceea ce ne învață Scriptura acum. Apostolul Pavel îi avertiza pe credincioșii din Galatia: „chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema" (Galateni 1:8). Domnul interzice în mod strict adăugarea sau schimbarea a ceva din Cuvântul lui Dumnezeu (Deuteronom 12:32 și Apocalipsa 22:19). Este evident că doctrina conținută în Scriptură este desăvârșită și completă în orice sens. Nu ar trebui să considerăm nicio scriere omenească, oricât de sfântă și desăvârșită poate fi, ca fiind de egală valoare cu Sfânta Scriptură. Nu trebuie să presupunem că obiceiurile, majoritatea, vechimea, antichitățile, trecerea timpului sau a persoanelor, consiliile, decretele sau statutele ar putea avea aceeași valoare cu adevărul lui Dumnezeu, deoarece adevărul Său veșnic este deasupra tuturor.

4. Cuvântul lui Dumnezeu este suprem

Domnul ne poruncește: „Cercetați Scripturile; pentru că socotiți că în ele aveți viață veșnică: și tocmai ele mărturisesc despre Mine" (Ioan 5:39).

Poporul lui Dumnezeu trebuie să recunoască guvernarea omenească drept o instituție divină, așa încât să învețe că ascultarea de autorități este o datorie sacră în sfera ei legitimă. Totuși, când ea pretinde conflict cu pretențiile lui Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie recunoscut ca fiind deasupra tuturor legilor omenești. Un „așa zice Domnul" nu poate fi pus deoparte sau schimbat pentru un „așa zice biserica sau statul." Crucea lui Hristos trebuie să fie înălțată deasupra diademelor puterilor pământești.

Principiul pe care trebuie să îl apărăm în acest timp este același care a fost menținut de urmașii Evangheliei în marea Reformă. Când prinții s-au întâlnit la Dieta din Speyer în 1529, se părea că speranța lumii se stingea. În acea adunare a fost prezentat decretul împăratului, care restrângea liberta-

tea religioasă și interzicea oricărei răspândiri în continuare a doctrinelor reformei. Vor accepta prinții germani decretul?

Va fi lumina Evangheliei ascunsă de mulțimile care se află încă în întuneric? Probleme vitale pentru omenire au fost dezbătute. Acei care acceptaseră credința reformei, s-au întâlnit și au decis în unanimitate, „Respingem decretul. În probleme de conștiință, puterea majorității nu trebuie să domine."

Steagul adevărului libertății religioase, ridicat atât de proeminent de către acei reformatori, ne-a fost încredințat în acest ultim conflict. Trebuie să-l primim. Responsabilitatea pentru acest mare dar zace asupra acelora pe care Dumnezeu i-a binecuvântat cu cunoștința Cuvântului Său. Trebuie să primim acel Cuvânt ca autoritatea supremă și să acceptăm adevărurile inspirate aflate în el. Putem să le apreciem doar dacă le cercetăm prin studiu personal. Apoi, când facem din Cuvântul lui Dumnezeu ghidul vieții noastre, rugăciunea lui Hristos în favoarea noastră va primi răspuns cu adevărat: „Sfințește-i prin adevărul Tău; cuvântul Tău este adevărul" (Ioan 17:17). Recunoașterea adevărului în cuvinte și fapte este mărturisirea noastră de credință. Doar atunci vor cunoaște alții că noi credem în Biblie.

Reformatorii, acei al căror protest le-a dat numele de "Protestanți", au simțit că Dumnezeu i-a chemat să prezinte Evanghelia lumii și astfel au fost dornici să își sacrifice proprietățile, libertatea și chiar viața pentru cauza pe care o iubeau. Suntem noi, în ultimul conflict al marii lupte, la fel de credincioși moștenirii noastre cum au fost reformatorii față de a lor?

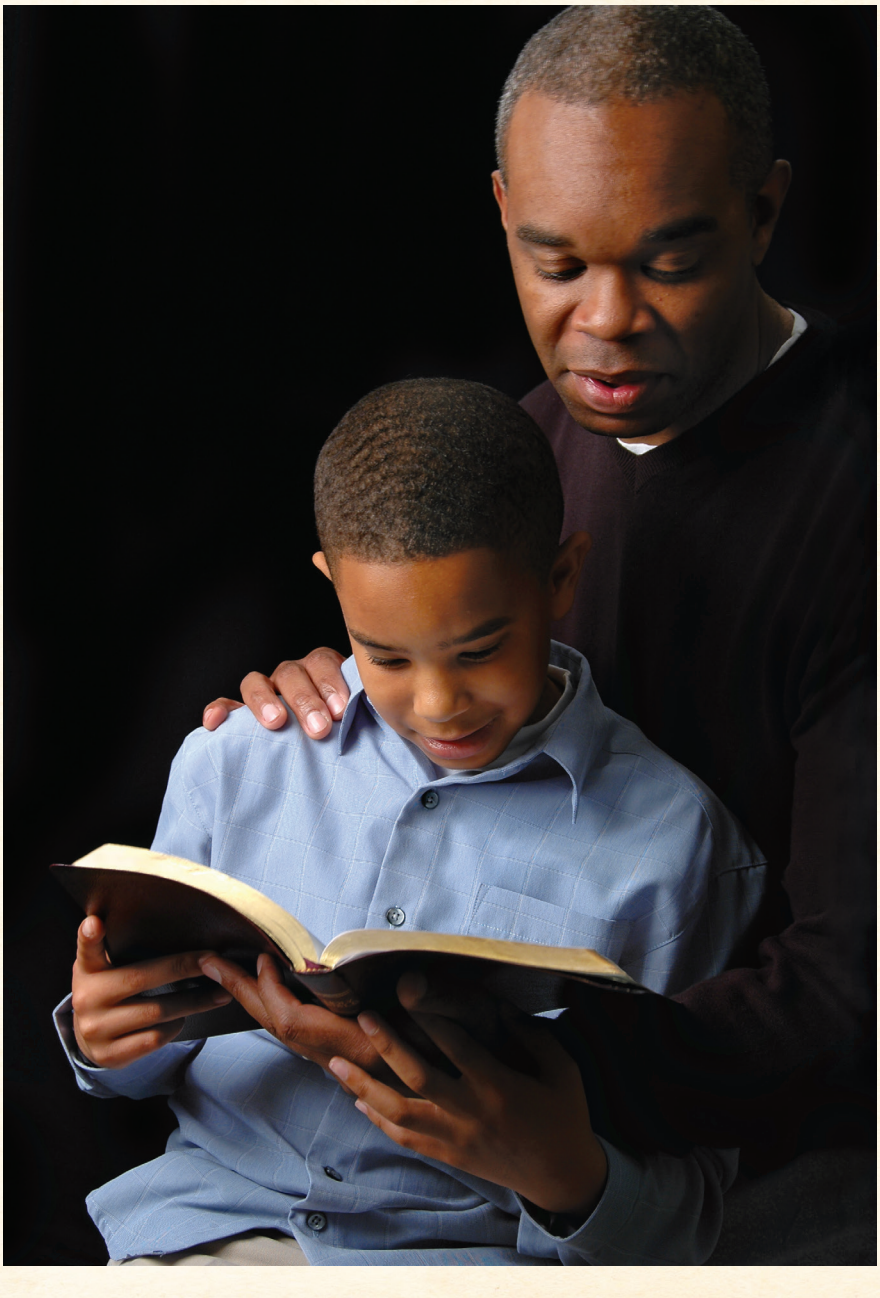

Chiar atunci când se confruntau cu persecuție și moarte, acești pionieri curajoși răspândeau peste tot adevărul pentru acel timp. Cuvântul lui Dumnezeu era adus oamenilor; toate clasele, de jos sau de sus, bogați și săraci, înțelepți sau ignoranți, îl studiau cu sete și acei care primeau lumina deveneau de asemenea solii ei. În acele zile, adevărul era adesea dus în casele oamenilor prin paginile tipărite. Penița lui Luther a fost o forță și scrierile sale, care au fost larg răspândite, au zguduit lumea. Aceleași instrumente sunt la dispoziția noastră, cu resurse de sute de ori mai mari. Bibliile și publicațiile în multe limbi, prezentând adevărul pentru acest timp, sunt la îndemâna noastră și pot fi duse cu rapiditate în întreaga lume. Trebuie să fim sârguincioși în studierea Bibliei și zeloși în răspândirea luminii!

Creștinismul și reforma astăzi

„Reforma nu s-a încheiat, așa cum cred mulți, cu Luther. Ea trebuie continuată până la încheierea istoriei acestei lumi. Luther a avut o mare lucrare de făcut pentru a reflecta altora lumina pe care Dumnezeu a îngăduit-o să strălucească asupra lui; totuși el nu a primit toată lumina care trebuia dată lumii. De la acel timp până acum, o nouă lumină trebuia să strălucească în mod continuu asupra Scripturilor și noi adevăruri trebuiau dezvăluite constant.

Luther și colaboratorii lui au îndeplinit o lucrare nobilă pentru Dumnezeu; dar, întrucât proveneau din biserica Romană, ei înșiși crezând și susținând doctrinele ei, era de așteptat ca ei să nu discearnă toate aceste erori. Era lucrarea lor de a rupe cătușele Romei și

de a da Biblia lumii; totuși erau adevăruri importante pe care nu au reușit să le descopere și erori la care nu au renunțat. Cei mai mulți dintre ei au continuat să păzească duminica împreună cu alte sărbători papale. Într-adevăr, ei nu au privit-o ca având autoritate divină, dar au crezut că trebuia păzită ca zi general acceptată de închinare. Erau unii printre ei, totuși, care au onorat Sabatul poruncii a patra. Printre reformatorii bisericii ar trebui oferit un loc onorabil celor care au stat în apărarea adevărului ignorat în general, chiar de către protestanți – acei care au păstrat valabilitatea poruncii a patra și obligativitatea Sabatului Biblic. Când reforma a înlăturat întunericul care zăcuse asupra creștinătății, păzitori ai Sabatului au ieșit la lumină în multe țări.

Acei care au primit marile binecuvântări ale Reformei nu au înaintat pe calea atât de nobilă deschisă de Luther. Puțini oameni credincioși s-au ridicat din timp în timp să proclame noi adevăruri și să expună erorile cultivate timp îndelungat, dar majoritatea, asemenea iudeilor din zilele lui Hristos, sau asemenea papistașilor din timpul lui Luther, erau mulțumiți să creadă așa cum au crezut părinții lor și să trăiască așa cum au trăit ei. Astfel religia a degenerat din nou în formalism; și erorile și superstițiile care dacă ar fi fost puse deoparte ar fi determinat biserica să continue să umble în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, au fost păstrate și cultivate. Astfel spiritul inspirat de Reformă a murit în mod treptat, până când a fost aproape o nevoie la fel de mare de reformă în bisericile protestante ca în biserica romană din timpul lui Luther. Era aceeași indiferență spirituală, același respect pentru opiniile oamenilor, același spirit lumesc, aceeași înlocuire a învățăturilor Cuvântului lui Dumnezeu cu teorii omenești. Mândria și extravaganța erau cultivate sub pretextul religiei. Bisericile deveneau corupte, aliindu-se cu lumea. Astfel au fost degradate marile principii pentru care Luther și urmașii săi lucrători au făcut și au suferit atât de mult.

„Când Satan a văzut că nu a reușit să zdrobească adevărul prin persecuție, el s-a folosit de același plan al compromisului, care a condus la marea apostazie și la formarea bisericii Romei. El i-a inspirat pe creștini să se alieze între ei, de această dată nu cu păgânii, ci cu acei care, prin închinarea lor la dumnezeul acestui veac, s-au dovedit a fi cu adevărat idolatri.

Satan nu a mai putut să țină Biblia departe de popor; ea a fost așezată la îndemâna tuturor. Dar el a condus mii de oameni să accepte interpretările false și teoriile nesănătoase, fără să cerceteze scripturile ca să afle adevărul pentru ei înșiși. El corupsese doctrinele Bibliei și tradițiile care trebuia să ruineze milioane de oameni au prins rădăcini adânci. Biserica înălța și apăra aceste tradiții, în loc de a se lupta pentru credința dată sfinților o dată pentru totdeauna."[6]

Cuvântul lui Dumnezeu va fi biruitor

„Necredinciosul Voltaire a spus odată cu mândrie: 'M-am săturat să aud oamenii repetând că doisprezece bărbați au întemeiat religia creștină. Eu voi dovedi că un singur bărbat este de ajuns să o răstoarne.' Au trecut generații de la moartea lui. Milioane s-au alăturat în războiul împotriva Bibliei. Dar este încă atât de departe ca să fie distrusă, că acolo unde erau o sută în timpul lui Voltaire, acum sunt zece mii, da, mii de mii de exemplare ale cărții lui Dumnezeu. Cuvintele unui reformator timpuriu cu privire la biserica creștină, afirmă: 'Biblia este o nicovală care a uzat multe ciocane.' Așa vorbește Domnul: 'Orice armă făurită împotriva ta va fi fără putere și pe orice limbă care se va ridica la judecată împotriva ta, o vei osândi' (Isaia 54:17).

„ 'Cuvântul Dumnezeului nostru va rămâne mereu în picioare.' 'Toate poruncile Lui sunt sigure. Ele nu se clatină din veșnicie în veșnicie și sunt făcute în adevăr și neprihănire" (Isaia 40:8; Psalm 111:7,8). Orice este clădit pe autoritatea omului va fi răsturnat; dar ceea ce este întemeiat pe stânca neschimbătoare a cuvântului lui Dumnezeu va rămâne veșnic în picioare."[7]

„Totul este întinat și corupt cu falsitate și închipuiri în acest veac. Dorim acum un adevăr solid care să stea la temelia noastră. Bărbații și femeile sunt în adormire. Tinerii sunt încântați, înnebuniți de falsitate. Ei pun la temelie fân, lemn și paie pe care focul ultimei zile le va distruge. Mintea va avea același caracter cu hrana cu care s-a alimentat. Există doar un singur remediu; acela este, să devenim familiarizați cu Scripturile. Nu putem să studiem Biblia prea mult. Hristos spune, 'Cercetați Scripturile,' dar inima firească ar cerceta orice altceva decât Scripturile."[8]

"Toţi construim pentru veșnicie. Caracterele să aibă amprenta divinității în sfințenie, într-o exprimare nobilă, în fapte drepte. Atunci întregul univers va privi și va spune, Bine, rob bun și credincios. . . . Marea și minunata construcție poate să crească pentru timp și veșnicie. Acea clădire poate să rămână în picioare la examinarea finală. Este sigură temelia? Este construită ea pe împlinirea Cuvântului lui Dumnezeu? Cuvântul lui Dumnezeu avertizează pe fiecare: Luați aminte cum construiți. Fiți siguri că temelia este așezată pe stânca cea tare."[9]

Referințe

[1] *Marea luptă,* p. 120 (cap.7, *Despărțirea lui Luther de Roma).*
[2] Ibid., p. 122 (cap.7, *Despărțirea lui Luther de Roma).*
[3] *Ibid.,* p. 125, 126 (cap.7, *Despărțirea lui Luther de Roma).*
[4] Ibid., p 160. [Sublinieri adăugate] *(cap.8, Luther înaintea Dietei)*
[5] *My Life Today,* p. 41.
[6] *Istoria mântuirii,* p. 353-355 (cap.49, *Nereușita de a înainta).*
[7] *Marea luptă,* p. 288 (cap.15, *Biblia și Revoluția Franceză).*
[8] *Manuscript Releases,* vol. 6, p. 260.
[9] Ibid., vol. 19, p. 197.

Solus Christus

Doar prin Hristos

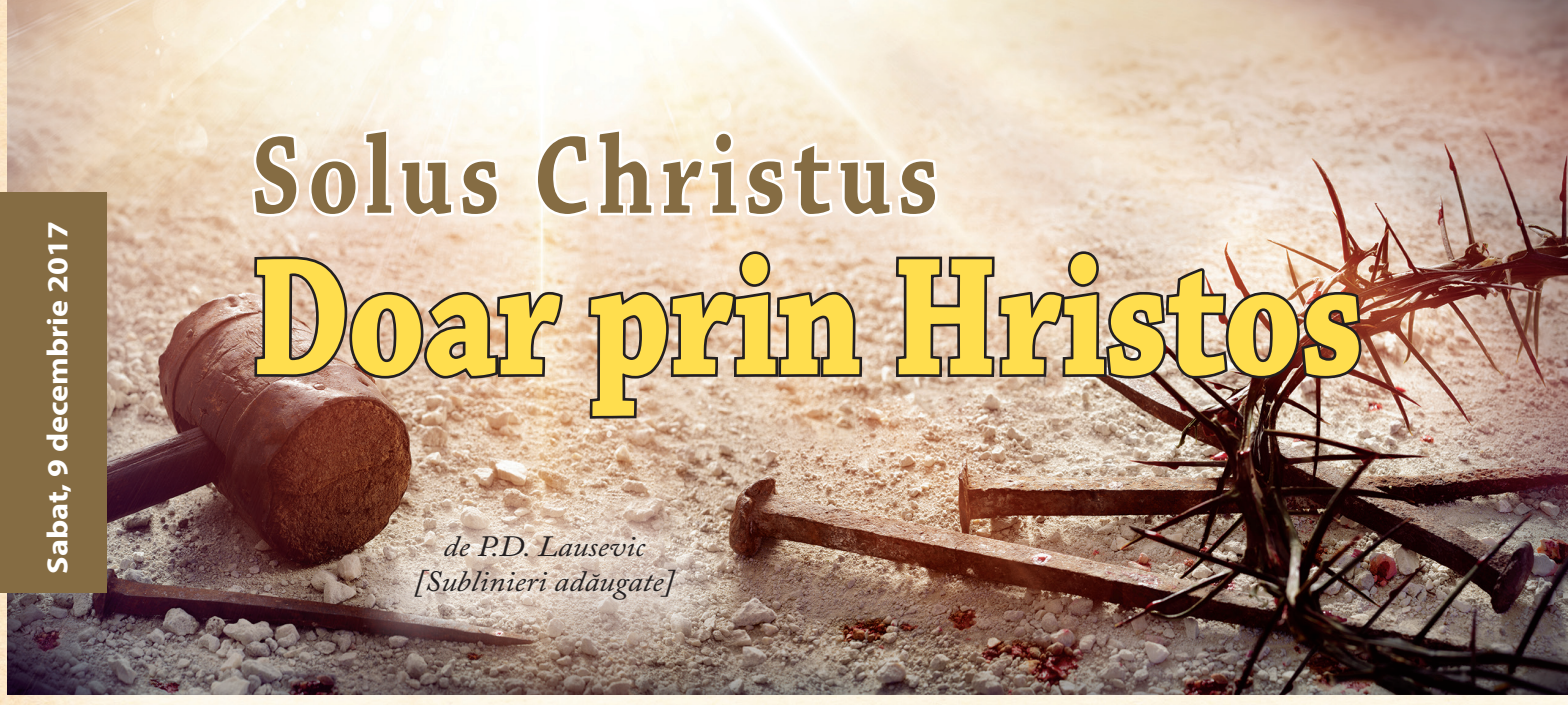

de P.D. Lausevic
[Sublinieri adăugate]

Să luăm în considerare călătoria pe drumul către Damasc de aproape 2000 de ani în urmă. Saul este un om plin de zel care este gata să caute și să prindă pe presupușii **rebeli** ai **singurei religii adevărate**. El se gândește să protejeze **acea credință de influența lor**. El este atât de însetat să stopeze această **nouă religie care s-a înființat**, încât este dornic să născocească planuri de a-și îndeplini agenda sa nemiloasă. În timp ce fariseul se apropie de destinația sa, Saul, persecutorul, Îl întâlnește pe Isus în slava Sa și aude o chemare de la Cel pe Care Îl acuzase pentru toate aceste emoții negative care radiază din întreaga sa ființă. "Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?" (Fapte 9:5). Ce introducere! Recunoscând slava și superioritatea infinită a vorbitorului, Saul întreabă tremurând, "Cine ești, Tu, Doamne?" Răspunsul este pe atât de șocant, pe cât de scurt, "Eu sunt Isus pe care-L prigonești" (Fapte 9:5). Ce experiență schimbătoare de viață! Ce introducere în credința reală! Acești creștini nu sunt cei aflați în rebeliune – creștinismul este de fapt adevărata religie!

Legământul mântuitor

„Și [Pavel] tremurând și plin de uimire a zis: Doamne, ce vrei să fac? Și Domnul i-a zis, Scoală-te și intră în cetate și ți se va spune ce trebuie să faci" (Fapte 9:6). Timp de trei zile întregi în singurătatea pe care doar orbirea bruscă o poate aduce, Saul are ocazia să-L evalueze pe Dumnezeul Căruia I se închină, scopurile sale în viață și să ia cea mai importantă decizie pe care o poate lua orice ființă umană păcătoasă – actul supunerii complete și fără rezervă lui Isus Hristos ca Domn și Mântuitor personal.

De ce a avut nevoie Pavel de trei zile de întuneric? Pentru că el era un fariseu până în măduva oaselor. „Viața mea din cele dintâi zile ale tinereții mele este cunoscută de toți iudeii, pentru că am petrecut-o în Ierusalim, în mijlocul neamului meu. Dacă vor să mărturisească, ei știu că de la început am trăit ca fariseu, după cea mai îngustă partidă a religiei noastre" (Fapte 26:4,5). Această atitudine este reflectată în întrebarea sa, „Ce trebuie să fac?" Vreau să fiu credincios. Vreau să intru în cer. Vreau să ascult de Dumnezeu. Vreau să ascult de toate regulile acestei noi religii. Dă-mi mai multe reguli să mă instruiești de modul în care trebuie să îmi fac lucrarea. Dă-mi mai multe reguli cu privire la modul în care ar trebuie să mănânc. Dă-mi mai multe reguli cu privire la modul în care trebuie să mă îmbrac. Dă-mi mai multe reguli și voi asculta de toate și voi fi declarat cel mai strict urmaș al lui Isus Hristos. Sună atât de asemănător cu poporul evreu după ce au auzit legea lui Dumnezeu la Sinai. „A luat cartea legământului și a citit-o în fața poporului. Ei au zis: **„Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul"** (Exod 24:7). Odată convinși de adevăr, acestea sunt într-adevăr intenții bune. Dar inima noastră naturală nu are putere să le implementeze.

Acest om avea nevoie de timp să înțeleagă într-adevăr adâncimea naturii păcătoase care controlează pe fiecare membru al rasei umane. El trebuia să ajungă să realizeze pe deplin că „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate." El trebuia să „vadă" o descriere clară a ceea ce este cel mai bun din ce putem noi oferi unui Dumnezeu fără păcat. El trebuia să vadă că **„toată neprihănirea noastră este ca o haină murdară"** (Isaia 6:5; 64:6). El trebuia să se vadă ca un păcătos „pe care Isus Hristos a venit în lume ca să-l mântuiască," „dintre care cel dintâi sunt eu" (1 Timotei 1:15). Până când nu a înțeles în mod clar și nu a acceptat acest fapt până în profunzimea cea mai adâncă a întregii lui ființe, el a rămas încă un Saul, încercând să Îi slujească lui Dumnezeu cu eșecuri constante și interpretări greșite. El descrie clar pentru credincioșii noi din Roma acest mod de viață al vechiului legământ. „Știu în adevăr că în mine (ceea ce este în carnea mea) nu locuiește nimic bun: pentru că am voința; dar nu știu cum să fac ceea ce este bine. Pentru că binele pe care vreau să-l fac, nu-l fac: ci răul ne care nu-l vreau, iată ce fac" (Romani 7:18, 19).

De îndată ce Saul a recunoscut profunzimea corupției naturii umane, el a putut să accepte în cele din urmă principiile unei noi relații de legământ cu Dumnezeu și să-I permită să schimbe dorințele naturii sale proprii. „Dar iată legământul pe care-l voi face

cu casa lui Israel după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu" (Evrei 8:10). Deoarece această lege este scrisă în inimile noastre, principiile reale ale acelei legi se schimbă de fapt dintr-un „Să nu ucizi" sau chiar să nu urăști în „Nu vreau să ucid sau să urăsc." Dintr-un „Să nu furi" într-un „Nu vreau să fur." „Legea este o expresie a gândului lui Dumnezeu; când este primită în Hristos, ea **devine gândul nostru**. Ea ne înalță deasupra puterii dorințelor și tendințelor naturale, deasupra ispitelor care conduc la păcat."[1] Saul devine acum un Pavel și se naște cel mai mare evanghelist al tuturor timpurilor.

O natură schimbată la cruce

De ce este nevoie pentru a schimba natura păcătoasă, coruptă, pe care am moștenit-o de la părinții noștri și la care am adăugat de-a lungul drumului prin deciziile noastre rele? Doar auzirea celor Zece Porunci la Muntele Sinai, nu a putut să-i schimbe pe Israeliți. Da, ei s-au înfricoșat pentru un scurt timp; dar nu s-a realizat o schimbare permanentă. Păstrarea legii în fața ochilor noștri, legată în micile noastre cutii numite filacterii, nu ar putea îndeplini nimic. „Căci lucrul cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere – Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe Însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului" (Romani 8:3). Recunoașterea, aprecierea și acceptarea deplină a lui Isus Hristos, și doar Isus Hristos, poate transforma un păcătos de orice caracter într-un sfânt care e potrivit nu doar pentru cer, ci și pentru o viață de slujire utilă și devotată aici, pe această planetă imorală. „În nimeni altul nu este mântuire, căci nu e este sub cer niciun alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți" (Fapte 4:12). Nu contează cât de greu încercăm. Nu contează cât de multe și cât de hotărâte sunt deciziile pe care le luăm. Există doar o Singură cale de transformare – și aceea este actul conștient de supunere față de Isus Hristos ca Domn și Mântuitor al nostru personal.

Și despre ce vorbim când spunem „Isus"? Cui trebuie ne predăm? Acesta nu este doar un termen drăguț și la modă, care se găsește în explicațiile teologice. Nu este doar un tablou pictat de marii artiști care așează pe pânză cea mai bună copie a imaginației lor. „Ci noi propovăduim pe Hristos cel răstignit, care pentru iudei este o pricina de poticnire și pentru neamuri o nebunie" (1 Corinteni 1:23). Este Isus murind pentru păcatele mele. Murind în locul meu. Aceasta este esența Evangheliei. Aceasta este sursa puterii pentru credinciosul umilit, care îl așază într-o poziție ca și când nu ar fi păcătuit niciodată, prin simpla declarație a lui Dumnezeu. „Pe El, Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte, să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, **ca să declare neprihănirea Lui, pentru iertarea de păcatele din trecut**, prin îndelunga răbdare a lui Dumnezeu" (Romani 3:25). Puterea care schimbă viața se găsește în declarația de la Dumnezeu din cer. Când El declară pe cineva neprihănit, **acea persoană este neprihănită pur și simplu pentru că Dumnezeu a zis astfel.** (Vezi Evrei 6:18).

Aceasta este puterea Evangheliei. „Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos: pentru că ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a iudeului, apoi a grecului" (Romani 1:16). Când vorbim despre puterea de a schimba o persoană din căile sale păcătoase, trebuie să ajungem la acel punct în viețile noastre în care să nu vedem doar sentimentul, ci și frumusețea și puterea care se găsesc în cruce. „Dar noi propovăduim pe Hristos cel răstignit. . . . Dar pentru cei chemați, fie iudei, fie greci, este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu" (1 Corinteni 1:23,24). Aceasta este tema centrală a religiei noastre. „Orice etapă a subiectului este prezentată, înălțați-L pe Hristos drept centru al tuturor speranțelor."[2] Dacă pierdem aceasta, ne-am pierdut întreaga noastră religie.

Contrar gândirii obișnuite umane, aceasta este atracția reală care îl aduce pe păcătos la Dumnezeul Veșnic al universului. Putem încerca toate tipurile de căi pentru a-i atrage pe oameni la solie. Evenimentele sociale sunt bune. Activitățile speciale pentru tineri sunt bune. Grupurile vocale și concertele sunt într-adevăr atractive. Seminariile de profeție arată istoria anticipată a națiunilor și ne oferă încredere în Biblie ca fiind cuvântul lui Dumnezeu. Dar atracția reală se găsește în istoria simplă a crucii de la Calvar. „Și după ce voi fi înălțat de pe Pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii" (Ioan 12:32). Aceasta este puterea ce atrage. Mântuitorul crucificat și înălțat devine totul pentru noi. „Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit" (1 Corinteni 2:2). "Crucea de la Calvar ne atrage cu putere, oferindune un motiv pentru care ar trebuie să-L iubim pe Hristos acum și pentru care ar trebui să-L considerăm primul și cel mai bun și ultimul în toate."[3]

O relație personală cu Dumnezeu

Dar la ce ne referim noi când spunem că trebuie să ne predăm inimile lui Isus Hristos ca Domn și Mântuitor al nostru personal?

Mântuitorul divin nu este cu nimic mai puțin decât viața veșnică. „În El era viața și viața era lumina oamenilor" (Ioan 1:4). Noi nu ne referim la viața muritoare ci la viața eternă. „Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică și această viață este în Fiul Său" (1 Ioan 5:11). Aceasta este ceva ce doar Divinitatea posedă. „Nu se face referire aici la viața fizică, ci la viața eternă, viața care este în mod exclusiv proprietatea lui Dumnezeu. Cuvântul, care era cu Dumnezeu și care era Dumnezeu, avea această viață. Viața fizică este ceva pe care fiecare individ a primit-o. Ea nu este veșnică sau nemuritoare; pentru că Dumnezeu, Dătătorul de viață o ia înapoi. Omul nu are control asupra vieții sale. Dar viața lui Hristos este neîmprumutată. Nimeni nu poate să ia această viață de la El."[4]

A-L cunoaște pe El ca ființă personală umană, aceasta reprezintă legătura care conectează omenirea căzută cu Divinitatea. Ea este scara pe care Iacov a văzut-o atunci când fugea de moartea sigură cauzată de propriile acțiuni rele. De aceea este atât de important să cunoaștem Divinitatea prin Isus Hristos (Ioan 17:3). Dacă ar fi să avem legătură directă cu Divinitatea, aceasta

ar însemna moarte „pentru că Dumnezeul nostru este un foc mistuitor” (Evrei 12:29).

Natura umană a lui Hristos face legătura directă cu omenirea. Pentru acest motiv, „ar fi bine pentru noi să petrecem o oră de meditație în fiecare zi contemplând viața lui Hristos. Ar trebui să o luăm punct cu punct și să lăsăm imaginația să prindă fiecare scenă, în special cele de la final. Când ne ocupăm astfel de marele sacrificiu făcut pentru noi, încrederea noastră în El va fi mai constantă, dragostea noastră va fi animată și vom fi mai profund cuprinși de spiritul Său. Dacă vrem să fim mântuiți în cele din urmă, trebuie să învățăm lecția pocăinței și umilinței la piciorul crucii.”[5]

Adevărul divin

Cum avem noi o relație cu Cel pe care nu-L vedem: Cum putem spune Solus Christus (Doar prin Hristos) când relația noastră cu El este cu Cineva care este invizibil?

Isus a dat răspunsul clar chiar înainte de a Se despărți de ucenici. Într-o discuție care s-a referit la despărțirea pe care urmau să o resimtă după ce El va pleca, Isus le-a zis cum să aibă acea relație personală cu El. „Isus le-a zis, Eu sunt Calea, **Adevărul** și Viața: nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6). Isus este întruparea adevărului, El este descoperirea planului de mântuire, pe care fiecare din noi trebuie să îl citim și să îl studiem pentru a avea viața veșnică – Cuvântul lui Dumnezeu. „La început era cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu” (Ioan 1:1). Pătrunderea în suflet a Cuvântului Său așa cum e manifestat în adevărurile sau doctrinele Bibliei aduce libertate sufletului. „Și veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi” (Ioan 8:32). Studierea acestui Cuvânt - în realitate o cunoaștere și acceptare personală a lui Isus Hristos – activează credința pe care Dumnezeu o prezintă fiecărei ființe umane care este născută în această lume. „Astfel, credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin cuvântul lui Dumnezeu” (Romani 10:17).

Adevărata doctrină care vine în lumina lui Isus ca Mântuitor al nostru personal este ca ploaia pentru plantele care depind de ea pentru viață. „Ca ploaia să curgă doctrinele mele, ca roua să cadă cuvântul meu, ca ploaia pe verdeață, ca picăturile de ploaie pe iarbă” (Deuteronom 32:2 engl.KJV). Îndepărtați ploaia și veți avea moarte și un deșert. Îndepărtați doctrinele curate din biserică și din viețile noastre personale și rezultatul va fi moarte spirituală și un deșert nemilos. A accepta Biblia ca pe Isus vorbindu-mi mie prin ea, înseamnă Evanghelia mântuitoare, întrucât Îl relevă pe Isus într-un mod practic și personal. „Fii cu luare aminte asupra ta însuți și asupra învățăturii pe care o dai altora; stăruiește în aceste lucruri, căci dacă vei face așa, te vei mântui pe tine însuți și pe cei ce te ascultă” (1 Timotei 4:16). De aceea un predicator bun va lega cunoștința de Isus ca Ființă personală, plină de grijă, cu învățăturile sale așa cum sunt ele descoperite în Scripturi. „Dacă vei pune în mintea fraților aceste lucruri, vei fi un bun slujitor al lui Hristos Isus, fiindcă te hrănești cu cuvintele credinței și ale bunei învățături pe care ai urmat-o până acum” (1 Timotei 4:6).

Citim că Isus este Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel, avem nevoie să citim scrierile sacre pentru a descoperi adevăratele învățături ale lui Hristos așa încât puterea din cuvânt să ne poată schimba. „Toată Scriptura este dată prin inspirație de la Dumnezeu și este de folos pentru doctrină, pentru mustrare, pentru corectare, pentru instruire în neprihănire: pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 3:16, 17). Doar prin acest fel de schimbare este posibil pentru noi să petrecem veșnicia cu un Dumnezeu curat și sfânt. „Pentru că este scris, Fiți sfinți, căci eu sunt sfânt” (1 Petru 1:16).

Înaintașii noștri credincioși și-au dat viețile pentru a menține claritatea doctrinelor pe care le păstrau, deoarece respingerea învățăturii pure ar fi însemnat o respingere a Mântuitorului. „Ar fi bine pentru biserică și pentru lume dacă principiile care au impulsionat acele suflete credincioase ar fi reînviorate în inimile pretinsului popor al lui Dumnezeu. Există o indiferență alarmantă cu privire la doctrinele care sunt stâlpii credinței creștine. Opinia cum că, până la urmă, acestea nu sunt de o importanță vitală, câștigă teren. Această denaturare întărește mâinile agenților lui Satan, așa încât teoriile false și amăgirile fatale, pentru care credincioșii din veacurile trecute și-au primejduit viețile pentru a le rezista și a le demasca, sunt acum privite favorabil de către mii care pretind că sunt urmași ai lui Hristos.”[7]

Evanghelia este „puterea lui Dumnezeu pentru mântuire.” Deoarece înaintașii noștri credincioși au păstrat doctrina curată, ei au avut putere de evanghelizare în această lume rea, deși totul părea antrenat împotriva lor. „Creștinii timpurii erau într-adevăr un popor deosebit. Comportarea lor fără pată și credința lor statornică au fost o mustrare continuă care a tulburat pacea păcătosului. Deși puțini la număr, fără bogăție, poziție sau titluri de onoare, ei erau o teroare pentru făcătorii de rele oriunde **caracterul și doctrina** lor erau cunoscute.”[8] De aceea avem nevoie să fim statornici în adevărurile pe care Hristos ni le-a descoperit prin profeții Săi. „Preaiubiților, pe când căutam cu tot dinadinsul să vă scriu despre mântuirea noastră de obște, m-am văzut silit să vă scriu ca să va îndemn să luptați pentru credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna” (Iuda 1:3).

O mustrare credincioasă

Când marele evanghelist Pavel a realizat că viața lui se apropia de final și persecutorul devenise cel persecutat până la moarte, el și-a îndreptat atenția spre ceea ce urma să vină. Îndemnurile sale răsună până la sfârșitul timpului: „Propovăduiește Cuvântul, stăruie asupra lui la timp și ne la timp, mustră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura. Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă, ci îi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite” (2 Timotei 4:2-3).

„Temându-se că atitudinea blândă, supusă, a lui Timotei poate să îl conducă să evite o parte esențială a lucrării sale, Pavel l-a îndemnat să fie credin-

cios în mustrarea păcatului și chiar să mustre cu asprime pe cei care erau vinovați de păcate mari. Totuși el trebuia să facă aceasta 'cu toată blândețea și învățătura.' El trebuia să descopere răbdarea și dragostea lui Hristos, explicând și întărind mustrările sale prin adevărurile cuvântului."[9]

Când vorbim despre Isus și doar despre Isus, nu-L putem separa pe adevăratul și viul Isus de învățăturile care reflectă caracterul Său. Suntem adesea întrebați: „Ce este mai important, Isus sau doctrinele? Isus sau legea?" Biblia ne învață că Isus este adevărul (Ioan 14:6). Aceeași Biblie ne învață că adevărul este legea. „Neprihănirea Ta este o neprihănire veșnică și legea Ta este adevărul" (Psalmi 119:142). Dacă Isus este adevărul și adevărul este legea, atunci Isus este descoperirea practică a legii desăvârșite a libertății. Învățăturile formale ale legii fără un Mântuitor viu nu pot produce mântuire deoarece puterea este în sângele lui Isus Hristos. Totuși, sângele curățitor al lui Hristos va produce în mod natural ascultare de acea lege care este în mod simplu o expresie a LUI ÎNSUȘI.

Profeția afirmă că legea este în inimă. „Mă desfătez să fac voia Ta, o, Dumnezeul meu: da, legea Ta este în inima mea" (Psalmi 40:8 engl.). A cui inimă? Comparând acest verset cu Evrei 10:5-7, vedem că ne vorbește despre Isus. El avea legea scrisă în inima Sa. Astfel, dacă Îl accept cu adevărat pe Isus ca Mântuitor al meu personal în inima mea, fără rezervă, aceeași lege va fi scrisă în inima mea de asemenea. (Vezi Ieremia 31:33). Și rezultatul va fi o transformare completă a vieții și caracterului. „Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou: și voi scoate din voi inima de piatră și vă voi da o inimă de carne. Și voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să umblați în legile mele și să păziți judecățile mele și să le împliniți" (Ezechiel 36:26, 27).

"Cuvintele 'vă voi da o inimă nouă' (Ezechiel 36:26) înseamnă, vă voi da o minte nouă. Această schimbare a inimii este întotdeauna **urmată de o concepție clară cu privire la datoria creștină o înțelegere a adevărului**. Claritatea viziunii noastre asupra adevărului va fi **proporțională cu înțelegerea noastră asupra cuvântului lui Dumnezeu**. Acel care dă Scripturilor o atenție amănunțită, cu rugăciune, va câștiga o înțelegere clară și o judecată sănătoasă ca și când, îndreptându-se spre Dumnezeu, a ajuns un nivel mai înalt de inteligență."[10]

Domnul vieții noastre

Putem vorbi despre Isus în multe moduri diferite. Putem să ne referim la El cu multe titluri care Îi sunt date în Biblie. Lupta chiar de la început s-a dat întotdeauna cu privire la autoritatea Sa; dar la final, orice ființă vie va trebui să recunoască chiar acea autoritate. „Orice limbă va mărturisi faptul că **Isus Hristos este Domnul**, pentru slava lui Dumnezeu Tatăl" (Filipeni 2:11 engl. KJV). Îl recunoașteți voi nu doar ca Mântuitor al vostru ci și ca Domn al vieții voastre în toate? Destul de des a fost folosit sloganul "Ce ar face Isus?" - și mai târziu, "Ce ar face Isus cu adevărat?" Suntem noi serioși cu privire la aceste întrebări? Nu vorbim aici despre încercarea de a găsi o cale să ne forțăm să ascultăm. Vorbim despre supunerea chiar de la început. Vorbim despre disponibilitatea de a face voia lui Dumnezeu și de a-I cere să fie adevăratul Conducător al vieții noastre – nu co-pilotul, ci pilotul. „Dacă dorește cineva să facă voia Sa, va ști în ceea ce privește doctrina, dacă aceasta este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc cu propria Mea autoritate." Ioan 7:17 (engl. NKJV). „Lumea poate să fie avertizată doar văzându-i pe cei care cred adevărul că sunt sfințiți prin adevăr, acționând după principiile înalte și sfinte, arătând într-un sens înalt, elevat, linia de demarcație între cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și cei care le calcă în picioare"[11] Sunteți pregătiți să vă închinați Lui nu doar ca Divinitate, ci și ca Domn al vieţii voastre?

Concluzie

Ne aflăm într-un război. „Împotrivirea este partea tuturor celor pe care Dumnezeu i-a angajat să prezinte adevărurile speciale aplicabile timpului lor. A existat un adevăr prezent în zilele lui Luther – un adevăr de importanță specială la acel timp; există un adevăr prezent pentru biserică astăzi. Cel care face toate lucrurile după sfatul voii Sale a găsit cu cale să îi pună pe oameni în diverse împrejurări și să pună asupra lor datorii particulare pentru timpul în care trăiesc și pentru condițiile sub care sunt așezați. Dacă ar vrea să prețuiască lumina dată lor, vederi mai largi ale adevărului ar fi deschise înaintea lor. Dar adevărul nu este mai dorit de majoritate astăzi decât a fost de către papiștașii care i se opunea lui Luther. Există aceeași dispoziție de a accepta teoriile și tradițiile oamenilor în locul cuvântului lui Dumnezeu ca și în veacurile dinainte. Acei care prezintă adevărul pentru acest timp ar trebui să nu se aștepte să fie primiți cu un mai mare interes decât reformatorii timpurii. Marea luptă între adevăr și rătăcire, între Hristos și Satan trebuie să crească în intensitate spre încheierea istoriei acestei lumi."[12]

"Acum, Dumnezeu dorește ca puterea Sa transformatoare să vină cu această ocazie. Sunt unii care vin la întâlnirile noastre – ei vor sta jos la toate întâlnirile; ei au adus doar puține cuvinte de mărturie acum și atunci; ei s-au întors acasă și au făcut exact [la fel], dacă nu și mai rău, decât înainte. De ce? Pentru că ei nu au avut o inimă nouă. Ce este inima nouă? Este o minte nouă. Ce este mintea? Este voința. Unde este voința voastră? Este fie de partea lui Satan, fie de partea lui Hristos. Acum depinde de voi. Vă veți pune voința astăzi de partea lui Hristos fără rezervă? Aceasta este inima nouă. Este voința nouă, o minte nouă. „Îți voi da o inimă nouă." Să începem atunci chiar aici."[13]

Referințe

[1] *Hristos lumina lumii,* p. 308 (cap.31, *Predica de pe Munte).* / [2] *Mărturii pentru predicatori,* p. 118 (cap.3, *Sfintele Scripturi).* / [3] *That I May Know Him,* p. 65. / [4] *Comentarii Biblice* [Comentarii E.G. White] ale Noului Testament, vol. 5, p. 1130 (pasajul referitor la Ioan 1). / [5] *Hristos lumina lumii,* p. 83 (cap.8, *Vizita la Ierusalim).* / [6] Romani 12:3. / [7] *Marea luptă,* p. 46 (cap.2, *Persecuția în primele secole).* / [8] Ibid. / [9] *Istoria faptelor apostolilor,* p. 503 (cap.49, *Ultima scrisoare a lui Pavel).* / [10] *Sfaturi pentru părinți, profesoti și studenți,* p. 452 (cap.62, *Unele rezultate ale studiului Bibliei).* / [11] *Comentarii Biblice ale Noului Testament* [Comentarii E.G. White] , vol. 7, p. 980 (cap.referitor la Apocalipsa 14). / [12] *Marea luptă,* p. 143, 144 (cap.7, *Separarea lui Luther de Roma).* / [13] *Sermons and Talks,* vol. 1, p. 210.

Solo Deo Gloria

Toată slava doar lui Dumnezeu

de R. Dumaguit

Un băiețel era preocupat pedalând bicicleta sa de-a lungul unei străzi din Kampala, Uganda. Pe când mergea pe bicicletă de-a lungul străzii, ochii tuturor spectatorilor și trecătorilor erau îndreptați asupra lui deoarece bicicleta lui avea un aspect neobișnuit: era plină de oglinzi laterale. Deodată, el a intrat într-un stâlp de electricitate și s-a rostogolit lângă bordură plin de durere, suferind niște julituri și leziuni minore. Din fericire, un turist american a putut să îl ajute repede și l-a ridicat de la pământ. Turistul l-a întrebat apoi: „De ce ai atât de multe oglinzi laterale pe bicicletă? Și de ce nu te uitai înainte când conduceai bicicleta?" Băiatul a răspuns, „Știi, vreau să văd toată slava mea prin oglinzile laterale în timp ce merg pe bicicletă!"

Mândria umană și consecințele ei

Ființele umane au tendința de a se înălța și glorifica pe el însele, în special dacă sunt binecuvântate cu lucruri precum bogății, putere excepțională, realizări educaționale mari sau alte realizări impresionante. Oamenii sunt obsedați să bată recorduri pentru a se distinge de camarazii lor, după cum se indexează în mod anual într-o carte numită *Recorduri Mondiale Guinness*. Trist este că, privind înapoi în istoria omenirii, descoperim că acest sindrom al vanității izvorăște din înclinația spre rău pe care am moștenit-o de la înaintașii noștri. Apostolul Petru spunea că noi suntem răscumpărați „din felul deșert de viețuire pe care l-am primit prin tradiție de la părinții noștri" (1 Petru 1:18 engl.KJV) și Regele David a adăugat că „am fost modelat în nelegiuire și în păcat m-a zămislit mama mea" (Psalm 51:5 KJV). Stavila acestei tendințe rele de înălțare de sine a fost deschisă cu mult timp în urmă în Grădina Eden. „Rezultatul mâncării din pomul cunoștinței binelui și răului este evident în experiența fiecărui om. Există în natura sa o înclinație spre rău, o forță căreia, fără ajutorul cuiva, nu i se poate rezista."[1]

Fiecărei ființe omenești, fără ajutorul divin, îi este imposibil să fie eliberată de această problemă – fie că este bogat sau sărac, onorabil sau de rând, educat sau needucat, tânăr sau bătrân. Această tendință va fi întotdeauna manifestată în comportamentul nostru într-un grad mai mare sau mai mic. Biblia ne spune că toți „vorbesc cu trufie, fiecare cu aproapele său; cu buze lingușitoare și cu o inimă împărțită vorbesc" (Psalmi 12:2) și că „Domnul cunoaște gândurile omului, că nu sunt decât trufie" (94:11).

Este important să notăm că „Dumnezeu nu va asculta mândria, nici nu va privi la ea, Cel Atotputernic" (Iov 35:13) deoarece „nimic nu este mai ofensator pentru Dumnezeu sau atât de periculos pentru sufletul omenesc cum este mândria și autosuficiența. Dintre toate păcatele, acesta este cel mai lipsit de speranță, cel mai incurabil."[2] Mândria opiniei, îngâmfarea de sine „stă în calea oricărei creșteri. Când un om are defecte de caracter și totuși eșuează în a realiza aceasta; când el este atât de plin de atot-suficiență că nu își poate vedea greșelile, cum poate fi el curățit? "Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi" (Matei 9:12). Cum poate cineva să se îmbunătățească atunci când crede că sunt perfecte căile sale?"[3]

Îngăduirea mândriei și a preocupării de sine devine foarte periculoasă când ajungem în punctul de a ne atribui nouă înșine slava care Îi aparține doar lui Dumnezeu. Regele Nebucadnețar, regele Babilonului, a avut acest sindrom al mândriei. Vă amintiți istoria despre cum el a îngăduit-o, cum a suferit consecințele

amare și cum în cele din urmă a învățat să recunoască faptul că slava îi aparține de fapt doar lui Dumnezeu? (Vezi Daniel 4:29-37.)

Slava Îi aparține doar lui Dumnezeu

În anul 1847, un doctor din Edinburgh, Scoția, dl James Simpson, a descoperit că cloroformul poate fi folosit ca anestezic pentru a face ca oamenii să devină insensibili la durerea din timpul operațiilor. De la începutul experimentelor sale, dr. Simpson a făcut posibil ca oameni să treacă prin cele mai periculoase operații fără teama de durere sau suferință. Unii oameni pretindeau chiar că descoperirea sa a fost una dintre cele mai semnificative din medicina modernă.

Câțiva ani mai târziu, în timp ce ținea prezentări la Universitatea din Edinburgh, dr. Simpson a fost întrebat de unul din studenții săi: „Care considerați a fi cea mai valoroasă descoperire din viața dumneavoastră?" Spre surpriza studenților săi, care se așteptau să se refere la cloroform, dr. Simpson a răspuns, „Cea mai valoroasă descoperire a fost când am învățat că eram un păcătos și că Isus Hristos a fost Mântuitorul meu."

În mod asemănător, apostolul Pavel, când a analizat raportul impresionant al vieții sale, a încheiat considerând toate realizările sale ca lipsite de valoare asemenea unui gunoi, când L-a întâlnit pe Hristos. „Măcar că eu aș avea pricină de încredere chiar în lucrurile pământești. Dacă altul crede că se poate încrede în lucrurile pământești, eu și mai mult; eu care sunt tăiat împrejur a opta zi, din neamul lui Israel, din seminția lui Beniamin, evreu din evrei; în ceea ce privește Legea, fariseu; în ceea ce privește râvna, prigonitor al Bisericii; cu privire la neprihănirea pe care o dă Legea, fără prihană." (Filipeni 3:4, 5).

„Sunt ei evrei? Și eu sunt! Sunt ei israeliți? Și eu sunt! Sunt ei sămânța lui Avraam? Și eu sunt! Sunt ei slujitori ai lui Hristos? - vorbesc ca un ieșit din minți – Eu sunt și mai mult. În osteneli, și mai mult; în temnițe, și mai mult; în lovituri, fără număr; de multe ori în primejdii de moarte! De cinci ori am căpătat de la iudei patruzeci de lovituri fără una; de trei ori am fost bătut cu nuiele; o dată am fost împroșcat cu pietre; de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte și o zi am fost în adâncul mării. Deseori am fost în călătorii, în primejdii pe râuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în cetăți, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între frații mincinoși" (2 Corinteni 11:22-26).

„Dar lucrurile care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere din pricina lui Hristos. Ba încă și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și **le socotesc ca un gunoi ca să câștig pe Hristos**" (Filipeni 3:7,8, sublinieri adăugate).

„În timp ce onoarea trecătoare și bogățiile și puterea sunt marile obiective ale ambiției oamenilor din această lume, Domnul subliniază ceva mai vrednic de aspirațiile noastre înalte:

Așa vorbește Domnul: Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui, ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul care fac milă, judecată și dreptate pe Pământ! Căci în aceasta găsesc plăcere Eu, zice Domnul" (Ieremia 9:23, 24)."[4]

Pentru că El este Creatorul nostru

Chiar de la începutul păcatului, rasa umană a inventat multe lucruri diferite cărora să i se închine și pe care să le slăvească. Unii se închină lunii, stelelor, soarelui, râului, copacilor și diferitelor lucruri din natură. În anumite culturi și religii, simpla ființă umană este înălțată ca zeu și i se acordă respect, onoare și slavă egale cu cele care sunt oferite adevăratului Dumnezeu. În timpurile din vechime și chiar în cele moderne, unii au făcut obiecte din lemn, piatră sau metale prețioase, așezându-le într-un loc de închinare, aplecându-se înaintea lor, slăvindu-le și închinându-se lor. Dar Domnul nu ne-a lăsat în întuneric cu privire la completa deșertăciune și păcatul unor astfel de practici. (Vezi Isaia 44:8-21.)

Având în vedere faptul că Dumnezeu este Creatorul nostru și că noi suntem creaturile Sale, suntem îndatorați să Îi aducem „slava cuvenită Numelui Său" și nu altcuiva sau vreunui alt lcru. Trebuie „să ne închinăm Domnului în frumusețea sfințeniei" (Psalmi 29:2). Ar trebui să fim gata să spunem, „Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci Numelui tău adu slavă, pentru îndurarea Ta și de dragul adevărului Tău" (Psalmii 115:1). Și în cele din urmă, trebuie să învățăm pe oameni să „se teamă de Dumnezeu, să-I aducă slavă; pentru că a venit ceasul judecății Lui și să se închine Celui ce a făcut cerurile și Pământul, marea și izvoarele de apă" (Apocalipsa 14:7).

Pentru că El este Răscumpărătorul nostru

A da înapoi toată slava lui Dumnezeu are legătură cu marele Său plan de a salva omenirea căzută. Când Adam a căzut, toată omenirea a căzut. Apostolul Pavel explica: „Astfel dar, după cum printr-o singură greșeală a venit o osândă care a lovit pe toți oamenii" (Romani 5:18). „Cu privire la primul Adam, oamenii nu au primit de la el nimic altceva decât vina și sentința de moarte."[5]

Totuși imediat ce păcatul a intrat, planul de mântuire a fost adus la îndeplinire fără întârziere. „Dumnezeirea a fost mișcată de milă pentru rasa umană, iar Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt s-au dedicat împlinirii planului de mântuire. Pentru a îndeplini acest plan, s-a hotărât că Hristos, singurul Fiu al lui Dumnezeu, trebuia să se aducă pe Sine Însuși ca jertfă pentru păcat."[6]

„Prin întruparea Sa, Hristos a fost făcut pe deplin capabil să îl așeze pe om acolo unde nu mai urma să fie un proscris."[7] Când Hristos a luat formă umană, El a devenit „reprezentantul rasei."[8]

Nimeni nu trebuie să se lase pradă descurajării și disperării. Satan poate să vină la voi cu suges-

tia nemiloasă: „Cazul tău este fără speranță. Ești de nemântuit.” Dar există speranță pentru voi în Hristos. Dumnezeu nu ne cheamă să biruim prin propria noastră putere. El ne cere să venim mai aproape de partea Sa. Oricare ar fi dificultățile sub care lucrăm, care apasă sufletul și trupul, El așteaptă să ne elibereze.

„El, care a luat umanitatea asupra Sa, știe cum să simpatizeze cu suferințele omenirii. Nu doar că Hristos cunoaște fiecare suflet și nevoile particulare și încercările acelui suflet, ci El știe toate împrejurările care rod și nedumeresc spiritul. Mâna Sa este întinsă cu gingășie compătimitoare fiecărui copil suferind. Acei care suferă cel mai mult au cea mai multă simpatie și compătimire din partea Lui. El este atins de sentimentul neputinței noastre și dorește să punem nedumeririle și necazurile noastre la picioarele Sale și să le lăsăm acolo.

Nu este înțelept să privim la noi înșine și să ne analizăm emoțiile. Dacă facem acest lucru, vrăjmașul va prezenta dificultățile și ispitele care slăbesc credința și distrug curajul. A ne studia amănunțit emoțiile noastre și a da curs sentimentelor nostre înseamnă a nutri îndoială și a ne încurca în nedumerire. Trebuie să ne întoarcem privirile de la eu la Isus.”[9]

Cea mai mare problemă a noastră este că fiecare dintre noi a fost născut în păcat și toți suntem lipsiți de slava lui Dumnezeu. Cum putem noi, pe care Cuvântul lui Dumnezeu ne condamnă ca păcătoși, să fim găsiți fără vină? Singura noastră asigurare pentru mântuire este „în Hristos Isus, care a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare: pentru ca, după cum este scris: Cine se laudă, să se laude în Domnul” (1 Corinteni 1:30,31).

El este Cel care ne sfințește

Ființele umane în propria lor putere finită nu pot să asculte în mod desăvârșit de legea lui Dumnezeu, care este „sfântă, dreaptă și bună” (Romani 7:12). În consecință, nimeni dintre noi nu este neprihănit (Romani 3:10), deoarece „toată neprihănirea noastră este ca o haină murdară.” (Isaia 64:6). Dar ceea ce noi nu putem îndeplini, Hristos a făcut pentru noi. Asumându-Și natura umană și luând firea umană, El a dezvoltat un caracter perfect prin ascultare de poruncile lui Dumnezeu. Apostolul Pavel explică: „Și fiind găsit în chip de om, S-a umilit și a devenit ascultător până la moarte și încă moarte de cruce” (Filipeni 2:8). „Hristos, venind pe Pământ ca om, a trăit o viață sfântă și a dezvoltat un caracter perfect. El le-a oferit pe acestea ca dar gratuit tuturor celor care le vor primi.”[10]

Este interesant să realizăm că „slujba religioasă, rugăciunile, laudele, mărturisirea de pocăință a păcatului se înalță de la adevărații credincioși ca o tămâie către sanctuarul ceresc, dar trecând prin canalele corupte ale umanității, ele sunt atât de întinate încât dacă nu sunt curățite prin sânge și dacă Mijlocitorul, care este la dreapta lui Dumnezeu, nu prezintă și nu sfințește totul prin neprihănirea Sa, acestea nu sunt acceptabile înaintea lui Dumnezeu. Toată tămâia din tabernacolele pământești trebuie să fie umezită de picăturile curățitoare ale sângelui lui Hristos. El prezintă înaintea Tatălui cădelnița meritelor Sale, în care nu există nicio urmă de întinare pământească. El adună în această cădelniță rugăciunile, laudele și mărturisirea poporului Său și cu acestea, El pune neprihănirea Sa proprie. Apoi, înmiresmată cu meritele ispășirii lui Hristos, tămâia urcă înaintea lui Dumnezeu cu totul și pe deplin acceptabilă. Apoi se întorc răspunsuri pline de îndurare.

Oh, dacă toți ar putea vedea că tot ce înseamnă ascultare, pocăință, laudă și mulțumire, trebuie așezat deasupra focului arzând al neprihănirii lui Hristos. Mireasma acestei neprihăniri se înalță ca un nor în jurul tronului de har.”[11]

„Hristos a venit ca să ne facă ‘părtași ai naturii divine’ și viața Sa declară că omenirea, asociată cu divinitatea, nu comite păcat.”[12] „Dacă am vedea toate activitățile instrumentelor umane, așa cum apar ele înaintea lui Dumnezeu, am vedea că doar lucrarea îndeplinită cu multă rugăciune, care este sfințită prin meritele lui Hristos, va trece testul judecății.”[13] „Efortul uman fără meritul lui Hristos este fără valoare.”[14] „Mireasma **meritelor lui Hristos** este cea care face faptele noastre bune acceptabile înaintea lui

Dumnezeu… Faptele noastre în și prin ele însele nu au niciun merit."[15]

„Dumnezeu nu va fi mulțumit cu nimic mai puțin decât ceea ce putem noi oferi cel mai bun. Acei care Îl iubesc cu toată inima lor, vor dori să-I dea cea mai bună slujire a vieții și vor căuta în mod constant să aducă fiecare putere a ființei lor în armonie cu legile care vor promova capacitatea lor de a face voia Sa."[16] "Căci Dumnezeu este Cel care lucrează în voi **și voința și înfăptuirea** după buna Sa plăcere" (Filipeni 2:13, subliniere adăugată). Și făcând astfel, „sufletul iertat înaintează din slavă în slavă, de la o lumină la o lumină și mai mare. El poate spune cu bucurie, 'Nu prin faptele de neprihănire pe care le-am făcut, ci pentru îndurarea Sa ne-a mântuit'" (Tit 3:5)."[17]

Deoarece El este Cel care se îngrijește de nevoile noastre

Hristos declară: „Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră și nici nu strâng nimic în grânare și totuși Tatăl vostru cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele?" (Matei 6:26). „Morții lui Hristos noi îi datorăm chiar viața aceasta pământească. Pâinea pe care o mâncăm este răscumpărată cu trupul Său frânt. Apa pe care o bem este cumpărată prin sângele Său vărsat. Niciodată cineva, păcătos sau sfânt, nu mănâncă din hrana zilnică, fără să fie este hrănit prin trupul și sângele lui Hristos. Crucea de la Calvar este întipărită pe fiecare bucată de pâine. Ea este reflectată în fiecare izvor de apă. Toate acestea, Hristos le-a învățat indicând la simbolurile marelui Său sacrificiu. Lumina care strălucește de la serviciul de Împărtășire din camera de sus face sacre proviziile pentru viața noastră zilnică. Masa familiei devine ca masa Domnului și fiecare masă este un sacrament."[18]

„Domnul nostru Se adaptează nevoilor noastre speciale. El este o umbră pe mâna noastră dreaptă. El umblă aproape și alături de noi, gata să ne satisfacă toate nevoile. El vine foarte aproape de acei care sunt angajați în slujire de bună voie pentru El. El cunoaște pe fiecare pe nume. Oh, ce asigurare avem cu privire la dragostea gingașă a lui Hristos."[19] Apostolul Pavel subliniază că „Dumnezeu va împlini toate nevoile voastre potrivit cu bogățiile sale în slavă prin Hristos Isus" (Filipeni 4:19). „Când Domnul ne dă o lucrare de făcut, să nu ne oprim să punem întrebări despre cât de rațională este porunca sau care e rezultatul probabil al eforturilor noastre de a asculta de ea. Resursele din mâinile noastre pot părea să fie cu mult insuficiente față de nevoile noastre; dar în mâinile Domnului vor fi mai mult decât suficiente."[20] „Toate necazurile noastre pot să fie aduse la Dumnezeu. Mâna Sa de infinită dragoste este mișcată pentru a îndeplini nevoile noastre. Cât de mulțumitoare sunt că avem o singură zi de trăit o dată. O zi în care să ne liniștim sufletele, o zi să veghem, o zi să înaintăm în viața spirituală și astfel zilele noastre pot fi pentru noi, zile roditoare, prețioase."[21]

Concluzii

Pentru a fi capabili cu adevărat să Îi dăm toată slava lui Dumnezeu, ca păcătoși pocăiți, noi trebuie să ne îndepărtăm privirile de la noi și să ne ațintim ochii asupra „Mielului lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii" (Ioan 1:29) – și privind la El, să fim schimbați. Teama este preschimbată în bucurie, îndoielile în speranță. Recunoștința țâșnește. Inima de piatră este sfărâmată. Un val de dragoste inundă sufletul. Hristos este în inima reînnoită – o fântână de apă care izvorăște în viață veșnică.

„Atunci când Îl vedem pe Isus, un Om al durerii și obișnuit cu suferința, lucrând pentru a salva pe cel pierdut, fiind neputincios, disprețuit, ridiculizat, alungat din cetate în cetate până când misiunea Sa a fost îndeplinită; atunci când privim la El în Ghetsemani, transpirând cu stropi mari de sânge și pe cruce murind în agonie – când vedem aceasta, eul nu mai poate pretinde să fie recunoscut. Privind la Isus, ne vom rușina de răceala noastră, de letargia noastră, de egoismul nostru. Vom dori să fim totul sau nimic, așa încât să putem oferi o slujire din inimă pentru Stăpân. Ne vom bucura să purtăm crucea după Hristos, să îndurăm încercările, rușinea sau persecuția de dragul cauzei Sale."[22]

„Când cei mântuiți vor sta în prezența lui Dumnezeu, ei vor vedea cât de limitate au fost concluziile lor cu privire la ceea ce a înregistrat cerul ca fiind un succes. Când vor revedea eforturile lor de a obține succesul, vor vedea cât de nebune au fost planurile lor, cât de mărginite presupusele lor încercări, cât de irațională îndoielile lor. Ei vor vedea cât de adesea au adus eșec în lucrarea lor pentru că nu L-au crezut pe Dumnezeu pe cuvânt. Și un adevăr se va distinge în linii clare: acea poziție nu pregătește un om pentru a intra în curțile cerești. Ei vor vedea, de asemenea, că onoarea adusă omului este datorată doar lui Dumnezeu, că Lui Îi aparține toată slava. De pe buzele corului îngeresc și ale oastei celor mântuiți va răsuna corul: 'Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor! Cine nu se va teme de Tine și cine nu va slăvi Numele Tău? Pentru că judecățile Tale au fost arătate!' (Apocalipsa 15:3,4)."[23]

Referințe

[1] *Educația,* p. 29 (cap.4, *Relația dintre educație și mântuire).* / [2] *Parabolele Domnului Hristos,* p. 154 (cap.13, *Doi închinători).* / [3] *Mărturii,* vol. 7, p. 199, 200 (secțiunea 4, subcap. *Autocontrolul și credincioșia).* / [4] *Solii alese,* vol.2, p. 139, 140 (cap.13, *Ar trebui creștinii să fie membri ai societăților secrete?).* / [5] *Îndrumarea copilului,* p. 475 (cap.73, *Respoonsabilitatea pentru interesele veșnice).* / [6] *The Review and Herald,* 2 mai 1912. / [7] *The Signs of the Times,* 17 iunie 1897. / [8] *Confrontation,* p. 51. / [9] *Divina vindecare,* p. 249 (cap.11, *Lucrând pentru cei necumpătați).* / [10] *Hristos lumina lumii,* p. 762 (cap.79, *S-a sfârșit).* / [11] *Solii alese,* vol. 1, p. 180 (cap.22, *Pericolul vederilor extreme)* [Sublinierile adăugate]. / [12] *Divina vindecare,* p. 180 (cap.11, *Lucrând pentru cei necumpătați)* [Sublinierile adăugate]. / [13] *Christian Service,* p. 263. / [14] *Evanghelizarea,* p. 192 (cap.7, *subcap.Hristos, Centrul soliei).* / [15] *Harul uimitor al lui Dumnezeu,* p. 244 *(cap. Răsplata)* [Sublinierile adăugate]. / [16] *Patriarhi și profeți,* p. 352, 353 (cap.30, *Sanctuarul și serviciile sale).* / [17] *Credința și faptele,* p. 101 (cap.14, *Experiența neprihănirii prin credință).* / [18] *Hristos lumina lumii,* p. 660 (cap.72, *În amintirea Mea).* / [19] *Fii și fiice ale lui Dumnezeu,* p. 16 (cap.*El știe nevoia noastră înainte ca noi să cerem).* / [20] *Mărturii,* vol. 6, p. 466 (secțiunea 7, subcap. *Sanatoriul nostru din Danemarca).* / [21] *Astăzi cu Dumnezeu,* p. 27 (cap. *O zi odată).* / [22] *Hristos lumina lumii,* p. 439 (cap.48, *Cine este cel mai mare?).* / [23] *Mărturii,* vol. 7, p. 28 (secțiunea 1, subcap. *Lucrători dintre membri).*

Editura Păzitorul Adevărului

Str. Morii, nr. 27
505200, Făgăraș - Jud. Brașov
Tel. 0268 213714 Fax 0268 214111
E-mail: info@farulsperantei.ro
www.farulsperantei.ro

ISSN: 1584-269x

BIBLIA

Această carte mică aș avea-o mai degrabă
Decât tot aurul și pietrele prețioase,
Care străluceau chiar în cuferele monarhilor -
Decât toate diademele lor.
Nu, dacă ar fi marea un hrisolit,
Pământul o minge de aur,
Și diamante toate stelele nopții,
Această carte ar fi mai valoroasă decât toate
acestea la un loc.

Cât de triste trebuie să strălucească pentru ochiul
Ambiției
Toate capturile ei stoarse cu sânge ,
Atunci când mâna Morții se ridică asupra-i,
Viața îi e ca un vis trecut!
Apoi auzi-l cu respirația lui agonică
Implorând un sărman moment!
Nechibzuit! Dacă rei să reziști brațului Morții,
Cere aurului tău să te salveze!

Nu, nu; sufletul nu a găsit niciodată ușurare
În sclipitoarele comori ale bogățiilor,
Bijuteriile nu vor impresiona ochii mâhniți,
Aurul nu poate cumpăra sănătatea;
Dar aici există un binecuvântat balsam
Ca să vindece suferința cea mai profundă;
Și celui ce caută această carte cu lacrimi,
Lacrimile îi vor înceta să mai curgă.

Aici Cel care a murit pe lemnul de la Calvar
A făcut binecuvântata promisiune:
„Voi cei împovărați, veniți la Mine,
Și Eu vă voi da odihnă;
Nu voi strivi mucul care fumegă,
Nu voi disprețui inima umilită;
Povara Mea este ușoară și toți cei care iau
Jugul Meu, vor câștiga cerurile!”

Da, da; această carte mică este mai de valoare
Decât orice altceva dat muritorilor;
Fiindcă ce sunt toate bucuriile Pământului
Comparate cu bucuria Cerului?
Acesta este ghidul pe care Tatăl nostru ni l-a dat
Ca să ne conducă în împărăția zilei -
O stea a cărei strălucire decorează mormântul,
Lumina, Viața, Calea.

William Leggett